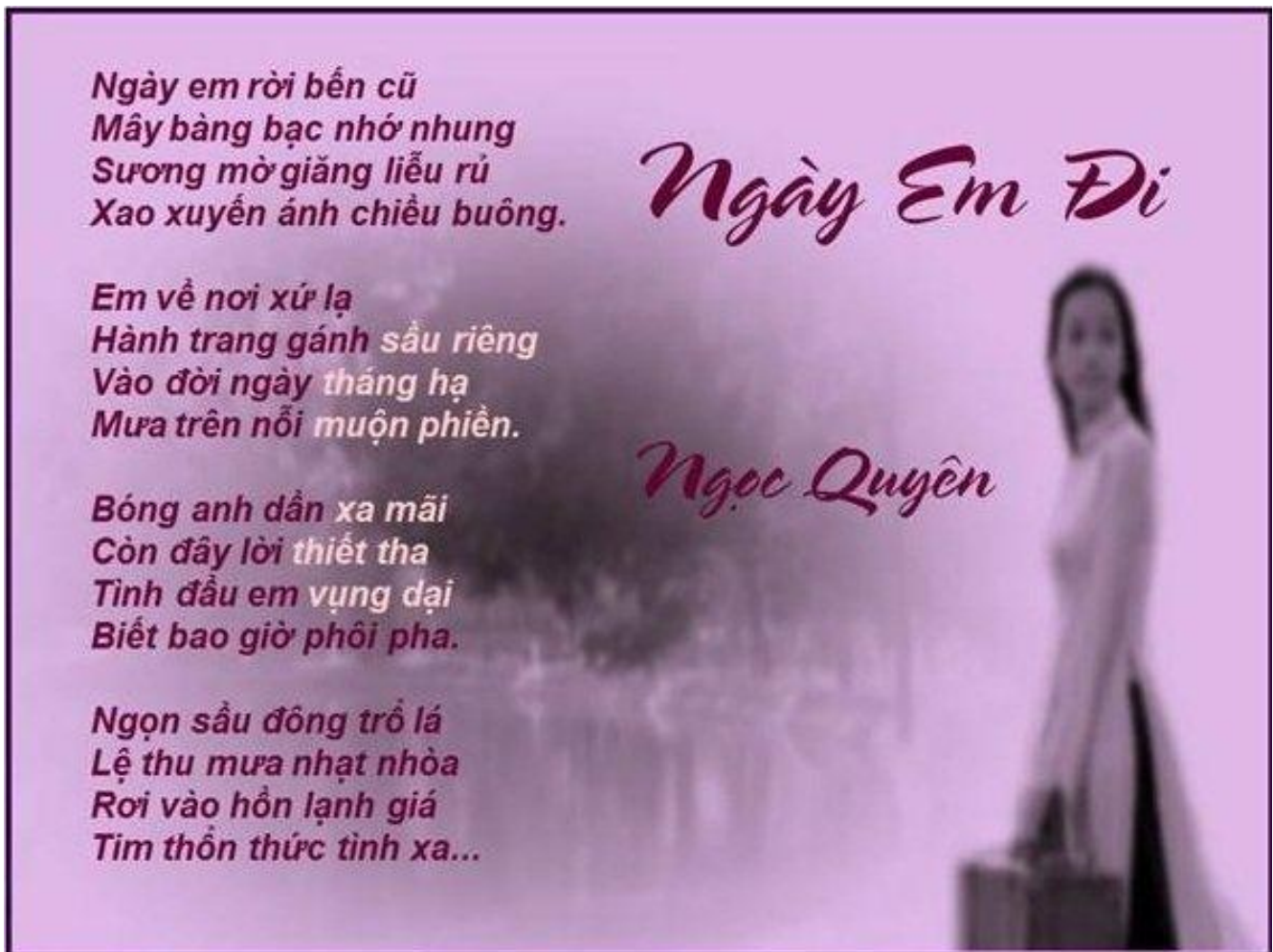

Tháng 7, 2014

*Ngày em rời bến cũ
Mây bàng bạc nhớ nhung
Sương mờ giăng liễu rủ
Xao xuyến ánh chiều buông.*

*Em về nơi xứ lạ
Hành trang gánh sầu riêng
Vào đời ngày tháng hạ
Mưa trên nỗi muộn phiền.*

*Bóng anh dần xa mãi
Còn đây lời thiết tha
Tình đầu em vụng dại
Biết bao giờ phai pha.*

*Ngọn sầu đông trở lá
Lệ thu mưa nhạt nhòa
Rơi vào hồn lạnh giá
Tìm thồn thức tình xa...*

Ngày Em Đi

Ngọc Quyên

Như Áng Mây Trôi

Đỗ Dung

Sau lưng chiếc quan tài, một vách tường đá rêu phong,
ánh sáng trắng như ánh sáng thiên nhiên từ trên trần
cao dịu dàng tỏa xuống, tiếng nước chảy róc rách quanh
những tảng đá rồi nhẹ nhàng rơi xuống mặt hồ.
Xung quanh chỗ Tuyết Minh nằm đầy hoa. Căn phòng đầy

ĐÔI ĐŨA CẢ

Từ lâu lắm nhưng tôi vẫn không quên,
Vật dụng trong bếp là đôi đũa cả,
Đôi đũa to như người chị, người mẹ,
Bên cạnh những đôi đũa nhỏ khiêm nhường.

Đôi đũa cả ngày xưa tôi thân thương,
Khi giúp mẹ nấu nồi com trên bếp,
Đũa cả ghé com, com sôi khói khét,
Bớt củi lửa nhỏ để chín nồi com.

hoa. Những vòng hoa huệ tây màu tím chen lẫn
những
bông hồng, cúc...trắng, tím nhẹ, phớt hồng. Tuyết
Minh
yêu màu tím. Em nắm gọn gàng trong chiếc áo dài
màu
hoa cà, mái tóc buông xõa, đôi mắt khép lại bình
yên.
Dáng em nằm thanh thản, êm đềm như nàng công
chúa
ngủ trong rừng của những truyện cổ tích thần tiên.

Lễ phát tang giản dị. Không Tăng Ni, không ban hộ
niệm, không lời tụng kinh, không tiếng chuông mõ.
Không Linh Mục, không Mục Sư, không một lời
nguyện
cầu hướng dẫn vong linh. May mắn còn có bàn thờ
hoa
tươi thắm, đèn nến lung linh. Khuôn hình em tươi
cười,
mờ ảo sau chiếc bình hương tỏa khói trầm thơm
ngát.
Những vòng khăn tang trắng tự quấn cho nhau.
Chín chị em gái mấy chục năm ríu rít chia sẻ ngọt
bùi,
bây giờ Tuyết Minh nằm đó, sau buổi lễ hỏa táng
ngày
mai em tôi thành tro, thành bụi, chúng tôi không
bao
giờ trông thấy em nữa. Như có vết dao đâm nhói
trong
tim, đau đớn!

Tôi lặng lẽ chú tâm cầu nguyện cho em và cả tám
chị em
cùng đem hết tình thương nguyện cầu:
– Ngủ đi Minh, ngủ một giấc thiên thu bình yên.
Em hãy giữ
tâm an lành về nơi tiên cảnh. Ở đó không còn lo âu,

Đũa cả tiện lợi để mở nắp vung,
Khói nóng bốc lên không làm tay
nóng,
Hai đũa cả hai quai nôi nhắc xuống,
Bữa cơm quây quần đũa cả mừng vui.

Đôi đũa cả xới cơm cho từng người,
Bát đầy bát voi không hề rơi vãi,
Ngồi gận nôi cơm mẹ luôn tay với,
Đón bát chĩa ra của chồng của con.

Đũa cả mạnh mẽ cạy miếng cháy
thơm,
Dưới đáy nôi khi bữa cơm gận hết,
Đám con của mẹ đũa nào cũng thích,
Nhìn theo đôi đũa cả để đợi chờ.

Đôi đũa cả mòn của thời ấu thơ,
Khi mẹ nấu cơm và khi mẹ giận,
Đũa cả thay roi tay con mẹ đánh,
Đũa cả hiền mà cũng biết đánh đau.

Tôi rửa bát, rửa đũa cả hơi lâu,
Vì đũa to và dính cơm dính cháy,
Đũa đã mòn trong đôi tay mẹ đấy,
Đũa xấu đi theo ngày tháng đã dùng.

Đôi đũa cả mới cũng chẳng đắt tiền,
Vừa to vừa đẹp thay cho cái cũ,
Kỷ niệm buồn vui cùng đi theo nó,
Những lúc nấu cơm, những bữa ăn
cơm.

Đôi đũa cả mới bắt đầu làm quen
Trong gia đình tôi những khi bếp núc,
Khi sạch sẽ nằm yên trong rổ bát,
Đũa cả thanh thoi mà vẫn oai ghê.

Bây giờ nấu cơm nôi điện tiên nghi,

bon
chen, tính toán, không có đau đớn, khổ sở, muộn
phiên.

– Cầu xin các đấng tối cao, Trời, Phật hay Thiên
Chúa,

Các Ngài hãy cứu vớt linh hồn em, hướng dẫn em về
chôn Vĩnh Hằng, đời đời Hạnh Phúc trong vòng tay
che

chở của Các Ngài.

– Xin Tổ Tiên, Ông Bà nội ngoại, Bố, Anh Dững, các
Cô,

Các Cậu linh thiêng hãy đón em, hướng dẫn, che
chở

em để em khỏi đi lầm đường, lạc lối.

Gia đình chúng tôi theo Phật Giáo. Bảy tuần lễ cuối
cùng, sau những suy sụp tinh thần và những đau
đớn

tột cùng của thể xác vì căn bệnh ung thư, em đã gặp
một phái đoàn truyền giáo Tin Lành, những người
bạn

của thời sinh viên Berkeley. Em tin em được cứu
rỗi, em

đã gặp Thiên Chúa và em xin chuyên đạo. Rất tiếc là
thời gian quá ngắn nên em chưa chuẩn bị kỹ càng

và gia

đình chúng tôi cũng chưa quen với tín ngưỡng mới
của

em nên có hơi lẩn cấn trong phần nghi thức tang lễ.

Mẹ chúng tôi đến, chiếc xe lăn đưa mẹ đến bên
chiếc

quan tài. Mẹ ôm mặt em, vật vã:

– Con ơi, con có thương mẹ không con? Sao con
đành

bỏ mẹ mà đi! Sao mẹ lại khổ thế này? Hết chôn anh
con

bây giờ đến lượt con. Con có biết mẹ khổ như thế
nào

không hả? Đau đớn cho mẹ quá...con ơi!

Chẳng mấy ai dùng đến đôi đũa cả,
Đũa cả đảm đang tôi ví như mẹ,
Mẹ không còn và đũa cả nay đâu?

Nguyễn Thị Thanh Dương

(Nov.25- 2013)

Xa Rời Lá Thu

*Em, hãy quên cuộc tình lẻ loi
Hãy xuôi theo dòng nước trôi
Hãy tan giữa lòng biển khơi
Sầu theo con sóng xa xôi.*

*Em, khắc ghi bóng hình cõi mơ
Ngút xa sao còn ngẩn ngơ
Hay chẳng chia lìa xót xa
Vàng thu lá nhớ phôi pha .*

*Còn đây phố xưa buồn lên
Hàng cây hắt hiu chiều êm
Còn mỗi bóng em nghiêng dài
Hòn con tóc gió thổi bay .*

*Em, hãy quên cuộc tình đón đau
Vết dao chưa tàn chiêm bao
Làm sao ai giết được người
Bình minh đã hé non cao*

*Em, hãy quên cuộc tình khói sương
Đắm say chỉ làm vấn vương
Hỡi anh thu vàng nhớ nhung
Chiều rơi quạnh vắng...chờ trông .*

Ngọc Quyên

Tiếng khóc than, tiếng kể lể của mẹ nghe thật náo lòng.

– Mẹ, mẹ bình tĩnh để em ra đi cho thanh thản. Mẹ giữ gìn sức khỏe. Mẹ bình tĩnh đi... mẹ ơi...

Những giọt nước mắt lã lã. Những tiếng khóc thút thít. Những tiếng nấc nghẹn ngào cố chặn lại trong họng không để thoát ra.

Năm mươi năm về trước... Ngày mẹ tôi chuyển dạ, tôi đã đưa mẹ tôi vào nhà bảo sanh của bà Tiến ở xé cửa chợ An Đông. Ngồi ngoài phòng đợi tôi nghe rõ tiếng mẹ rên rỉ, xuýt xoa vì đau. Tiếng bà Tiến vỗ về: – Cố lên... bà cố lên. Nào bà cố rặn đi nào... – Sắp ra rồi. Cố nào... Rặn đi... nào... Ráng chút nữa. Ráng, ráng...

Và... Tiếng bà đỡ reo vui: – Xong rồi! Con gái! Tài hoa lắm đây, con bé này có tràng hoa quấn cổ. Xinh đẹp, tài hoa lắm đây này.

Một lúc sau tiếng con bé khóc oe oe. Khi bố mẹ tôi mới lập gia đình, một ông thầy bói đã đoán là bố tôi sẽ có ba người con trai, không kể con gái. Bố tôi mong ba người con trai của ông sẽ anh dũng, tuấn tú, minh mẫn nên đã đặt sẵn bộ tên Anh Dũng, Anh Tuấn và Anh Minh. Anh Dũng khôn ngoan ra ngay đầu tiên nên bà và bố mẹ tôi yên chí có người nối dõi. Sau ba cô con gái, em Tuấn đã xuất hiện đúng lúc để bà

SÁNG HÔM ẤY...

(Gửi Tuyết Mai, em của chị với lòng thương nhớ khôn nguôi)

sáng hôm ấy trời buồn như mắt ướt của em tôi những lần vuốt tóc... rơi trên ngón tay thắm đếm tháng ngày trôi và muốn khóc những khi chiều xuống vội

sáng hôm ấy mây mù giăng khắp lối, mưa rơi rơi, nắng ngủ, gió về đâu? dậy đi em, hồn lạc bước nơi nào mau tỉnh giấc, đời vẫn mong em lại

sáng hôm ấy ngày mùng Năm, tháng Bảy mới đêm qua trăng vẫn tỏ vườn sau pháo hoa đặng rực rỡ khắp trời cao mừng lễ hội, đón em về vui bước?

sáng hôm ấy khác hơn ngày hôm trước em không còn tay vẫy, gương môi cười còn viết lên trang giấy ước mơ đời sẽ chiến đấu, không bao giờ bỏ cuộc.

Sáng hôm ấy những vần thơ óng mượt Đã rơi theo từng nhịp thở... còn đâu! Đôi mắt em khép kín giọt ưu sầu Nợ nhân thế, trần gian em rũ sạch

Sáng hôm ấy là ngàn trùng xa cách

khỏi mòn mỏi chờ mong. Tiếp theo em Tuấn, ba
nàng
Phuong Nam, Quỳnh Mai, Anh Thư lần lượt ra đời.
Khi
mẹ tôi có mang lần này cả nhà yên chí chờ đón cu
Anh
Minh, tưởng là sẽ theo thứ tự như lần trước. Bụng
mẹ tôi
mỗi ngày một to ra nhưng không tròn cao mà xệ
xuống.
Lại thêm một bé gái nữa. Mẹ tôi thở dài: “Thằng
Anh
Minh đi lạc”. Bố tôi ngẫm nghĩ hay tại thằng nhỏ
không
thích tên Anh Minh nên bố tôi lấy tên Minh đặt cho
con
bé này: Đỗ Thị Tuyết Minh.

Hai năm sau mẹ tôi sinh thêm một bé gái cho bà và
bố
tôi một dây “Ngũ long công chúa” vì theo các cụ
ngày
xưa nếu sinh được năm cô con gái liền nhau thì bố
mẹ
sẽ làm ăn khấm khá. Năm con bé xinh như những
con
búp bê, từ con búp bê Nhật Bản Phương Nam, mũm
mĩm Quỳnh Mai, dịu dàng Anh Thư, mắt tròn xoe
“Miko”
Tuyết Minh đến con búp bê mắt nhắm “Mi Cun”
Thiên
Hương. Sau Mi Cun thằng con trai thứ ba của bố
mới
đúng đĩnh ra đời, bố đặt tên em là Đỗ Anh Minh
Duy.
Cuối cùng mẹ tôi còn sản xuất cô út Đoan Thùy cho
trọn vẹn một tá, mười hai người con.
Căn nhà luôn rộn rã tiếng cười đùa của một bầy con
nít.

*Khóc thương em càng buốt giá lòng
đau
Bài ca quen em đã hát năm nào
nhớ không em "Tình một thời áo
trắng"*

*Sáng hôm ấy Utah không còn nắng
Mưa thì thâm, nước nở tiền người đi
Phút cuối đời chưa kịp nói năng chi
Xin chậm bước, em ơi đừng đi vội!*

*Em nằm đó không còn nghe tiếng gọi
Những lời thương yêu nhất cũng xa
rời
Tiếng cầu kinh đưa em bước qua đời
Em an giấc tôi nghe hồn rơi lệ!*

Tưởng Dung

Chúng tôi đều mang dòng máu văn nghệ của bố,
yêu
văn chương, thi phú, múa hát, đàn ca. Nhà con
đông,
lương sĩ quan của bố tôi chỉ đủ cho những nhu cầu
căn
bản. Mẹ tôi phải tần tảo bán buôn để các con có
cuộc
sống no đủ, ăn uống phủ phê và hè được đi nghỉ mát
Đà
Lạt, Nha Trang hay Vũng Tàu... Bố tôi đặt làm một
chiếc
bàn vừa rộng, vừa dài bằng đá mài màu xanh ngọc
láng
bóng, chiếm gần hết phòng ăn làm chỗ cả nhà tụ
họp
quây quần. Những buổi trưa hè nóng nực, cậu
Thắng
hoặc em Hạnh đạp xe sang hãng kem ở đường
Nguyễn
Trãi mua cả kí lô. Để tiết kiệm việc rửa ly mẹ tôi đổ
kem
vào chiếc thố lớn để giữa bàn, cho mỗi đĩa một cái
muỗng, ăn chung. Mấy con búp bê bò cả lên bàn,
chông
mông lên trần, chúm đầu quanh thố kem. Nghêu, sò,
ốc
hến mẹ tôi cũng mua cả bao, lược đầy một nồi rồi để
cả
nồi lên giữa chiếc bàn đá, cả lũ rào rào ăn như tằm
ăn
rồi. Mỗi lần nhà đổ bánh xèo hay tráng bánh cuốn,
mấy
đứa nhỏ chia nhau chực, hễ chị đổ xong chiếc bánh
xèo
hay tráng gần đầy đĩa bánh cuốn là bung ngay lên
chiếc
bàn đá và chỉ một loáng lại có con nhỏ khác cầm
chiếc

đĩa không xuống bếp ngồi chờ. Buổi chiều sau khi
tắm,
ăn cơm tối xong cả lũ được túa ra chơi ở vỉa hè trước
nhà, như một bày cò trắng. Đồng phục nhà trường
là
quần áo trắng nên mẹ tôi mua cả cây vải trắng về
may.
Mặc sẵn ở nhà, sáng dậy đi học khỏi phải thay quần
áo.
Bầy con của bố mẹ tôi cứ nhớn như chơi và phơn
phơ
lớn. Cuối năm học nào cũng ngẫu nhiên vắc phân
thưởng về nhà. Đến tuổi dậy thì trước cửa đã có
những
cây si. Cả bày lại rúc rích, ríu rít trêu chọc nhau.
Nhưng
hồn danh cho các chàng được thoải mái đưa ra, anh
mũi
heo, anh mù dờ, anh sêu vườn, anh mập, anh lùn...
Anh
nào qua được cửa ải ông cụ chống nạnh guờm guờm
là
đến sự phán xét, chấm điểm của lũ “chào mào mỗ
khé
Ngày 30 Tháng Tư, năm 1975, tất cả đổi thay. Ông
bố
phải đi cải tạo. Hai cô chị lớn, Dung và Thuận đã lập
gia
đình, hai cậu con trai lớn và Vân Hạnh đi du học.
Còn lại
sáu đứa con gái đang tuổi lớn và trai út Minh Duy
núp
bóng mẹ. Mẹ tôi như gà mẹ xù lông che chở bày gà
con
xao xác. Một mình mẹ phải chèo chống, đã vất vả
càng
vất vả hơn để các con dù không được ăn ngon
nhưng
không bị đói, dù không được diện đẹp nhưng không

đến nỗi rách rưới tang thương. Đồ đạc trong nhà
được
bán đi dần dần nhưng chiếc đàn dương cầm và mấy
cây
đàn ghi ta mẹ tôi không đem bán vì các con còn gì
sau
những giờ lao động và vất vả giúp mẹ trong việc
mưu
sinh. Chút thì giờ rảnh rỗi mấy chị em vẫn tụ họp
nhau,
thêm mấy người bạn, nhất là mấy người con của Bác
Giáo trong xóm cùng nhau ca hát. Anh Hai TDL
làm đầu
tàu lập Hội Ca Cầm.

Tương cứ yên bình như thế, dù nghèo vẫn tìm được
những niềm vui trong hoàn cảnh thanh bần, đạm
bạc.
Đầu năm 1978 nhà mẹ tôi bị kiểm kê, họ niêm
phong
hết nhà cửa, đồ đạc và đuổi cả nhà đi kinh tế mới với
tội danh gia đình nguy, tư sản mại bản. Năm ấy
Phuong
Nam đang học Nha tù trước năm 1975 nên được học
tiếp, Mai và Thu đã xong trung học nhưng không
được
vào đại học, Tuyết Minh đang học lớp 11, Thiên
Hương
lớp 9, Minh Duy lớp 7 và Đoan Thùy mới lớp 4.
Nhìn bây
con, mẹ bầm bụng thở dài. Tương lai các con đi về
đâu.
Muốn yên thân chẳng được yên thân. Chịu lam lũ
cũng
chẳng được làm người lam lũ! Mẹ tôi tìm đường đưa
các
con ra biên, từng đứa, từng đứa. Mẹ đành ở lại với
bé
út để nuôi bố trong tù. Nhờ may mắn và hồng phúc

tổ
tiên nên các em tôi đến bên bờ bình an và từ từ tụ
hội.

Tuyết Minh mỏng manh, yếu đuối nhưng rất thông
minh,
xinh đẹp, tài hoa. Sang Mỹ em vừa tròn 18, bỏ lớp
12,
vào thẳng Đại Học Cộng đồng. Chỉ sau hai năm em
được
nhận vào trường Đại Học Berkeley, nhẹ nhàng lấy
bằng
Cử Nhân và Cao Học về ngành Kỹ Sư Cơ Khí với
hạng
danh dự. Dù là một khoa học gia giỏi, giữ nhiều
chức vụ
then chốt trong sở làm nhưng em vẫn ham mê đàn
hát.
Tính nết rất lãng mạn và đam mê, khi hát Minh
thường
để hết tâm tư nên giọng ca rất truyền cảm. Ray rút
như
“ Nửa Hồn Thương Đau” (nhạc Phạm Đình Chương)
hay
tha thiết trong “ Nghìn Trùng Xa Cách” (nhạc Phạm
Duy),
em được mệnh danh là con chim sơn ca của Trường
Đại
Học UC Berkeley.

Tuổi trẻ, tiền bạc, danh vọng, địa vị, nhan sắc, Tuyết
Minh đều có. Bao chàng trai theo đuổi . Thế mà
định
mệnh trớ trêu em không được duyên may, phận
đẹp.
Đường thênh thang, mượt mà, hoa gắm em không
đi mà
bước vào những nơi chông gai, bụi rậm...Hạnh phúc
gia

đình tan vỡ, một nách hai đứa con thơ, vừa làm cha,
vừa
làm mẹ, em đã mạnh mẽ, can đảm, dùng nghị lực
của
người thiếu phụ trẻ nuôi dạy các con.
Vì công việc sở Minh được đi khắp thế giới, từ Âu
sang
Á, từ Mỹ sang Phi. Con người nhạy cảm và tinh tế
nên
Minh đã hấp thụ được tinh hoa của nhiều nền văn
hóa.
Nghiên cứu, tìm hiểu từ các ngành nghệ thuật,
những
phong tục, tập quán địa phương đến ngay cả văn
hóa
âm thực. Trong những buổi tụ họp đại gia đình
Minh
luôn là đầu bếp chính. Minh nấu ăn rất ngon, trình
bày
thật khéo và có tài đánh trống lảng để khóa lấp
chuyện
thật giỏi. Khi xót xa về số phận long đong của em,
mẹ
hoặc các chị vừa đề cập tới là em đã vội vàng:
– Mẹ xem con rút xương con gà hay không này!
Hoặc:
– Cái món Prime Rib này chị nhớ bỏ một chút rượu
vang nha.
Hí hoáy ngồi viết công thức cho chị rồi cười:
– Đừng quên cho mấy giọt nước mắt... hí hí.

Dù là “single mom” Minh vẫn có nhiều người tử tế
muốn
chấp nối nhưng nếu hai thằng con trai tỏ ý không
bằng
lòng thì em phải chấm dứt ngay sợ các con buồn.
Mãi
đến khi các con khôn lớn em mới kết bạn với “ Anh
hàng xóm”, được vài năm hạnh phúc, sanh thêm

thằng
con trai thứ ba thì tai ương ập xuống, em tôi mắc
bệnh
ung thư.

Hai chị em cùng bị bệnh ngặt nghèo nên đồng bệnh
tương lân. Các con tôi đã trưởng thành, ba đứa con
của

Minh còn quá nhỏ nên lòng em trĩu nặng âu lo.

Minh
muốn khỏi bệnh cho nhanh nên đồng ý với bác sĩ
dùng
chương trình hóa trị ngắn nhất, thuốc liều mạnh
nhất

nên bị thuốc hành tởm tôi. Các cháu ở gần phải đến
trông

nom dì và giúp dì những lúc dì bị ói mửa. Mái tóc
dài

mượt như nhung rụng dần, còn lại cái sọ tròn xoe,
nhẵn

bóng. Chị em đến thăm xót xa. Mẹ tôi đau đớn. Đầu
trọc

trông em như một ni cô, vẫn trẻ, vẫn đẹp. Minh bị
bệnh

tất cả anh chị em lao xao, dù đất nước mênh mông,
mỗi

người đều có gia đình riêng, có công việc riêng để lo
toan nhưng hễ nghe tin chẳng lành là anh chị em lại

tụ
về thăm hỏi, chia sẻ.

Sau một năm làm “chemo” và “radiation” Minh
lành

bệnh, đi làm trở lại, vẫn lên sân khấu hát trong
những

dịp được mời để gây quỹ từ thiện. Mái tóc lại dài
mượt

mà như xưa.

Thánh thoi được năm năm thì bệnh cũ tái
phát...ung
thư vào tới xương. Thương làm sao... Nhìn em, nhìn
chị... nghẹn ngào... bác sĩ nói: Sáu tháng! Biết làm
gì
hơn là cầu nguyện.

– Tại sao Minh khổ vậy chị?

Nghe Minh hỏi, biết trả lời sao! Mẹ tôi đến thăm em
thường và nói em lập bàn thờ Phật, niệm Phật Quan
Thế

Âm ngài sẽ phù hộ cho tâm hồn thanh thản. Minh
tự

tay xây lấy một cái am nhỏ sau vườn làm nơi thờ
Phật,

hàng ngày em cũng thỉnh chuông và thấp nhang
nguyện

cầu. Như có sự màu nhiệm, sau khi giải phẫu cắt bỏ
gân

hết máy cơ quan nội tạng, Minh ra khỏi bệnh viện là
đi

làm lại ngay, lại lo toan, tính toán, sắp xếp cho
tương lai

ba thằng con. May mắn Minh gặp ông thầy châm
cứu

giỏi nên cầm cự được hơn ba năm, nhưng sức người
có

hạn, ung thư tàn phá xác thân em, hệ thống miễn
nhiễm

không còn, gan hư, thận hỏng, xương xốp, tế bào
ung thư

lên đến óc... Thương quá Minh ơi... những cơn đau
hành

hạ xác thân em.

– Tại sao Minh khổ, chị ơi tại sao Minh khổ vậy hả
chị?

Minh có biết chị buột ruột như thế nào khi nghĩ đến nỗi đau đớn của Minh không! Đã nhiều lần chị nói với Minh tất cả đều do nghiệp lực, những nghiệp lực từ đời đời kiếp kiếp nào đó mình đã vướng phải nên nó đây đưa ra những chuyện xảy ra ngoài ý muốn của mình. Hãy vui vẻ mà trả nghiệp và thanh thoi mà sống, quẳng gánh lo đi, buông bỏ hết đi, vui vẻ mà sống.

Minh đã gào lên:

– Tại sao lại vô lý như vậy hả chị? Vậy mình phải trả đến bao giờ mới hết nghiệp của mình? Kiếp sau lại khổ như thế này nữa sao?
– Nếu mình không tạo thêm nghiệp xấu, mình không cố tình làm hại ai mà cố gắng làm những việc tốt lành, chăm làm việc thiện thì nghiệp cũ từ từ sẽ trả dứt. Điều cần nhất là mình giữ tâm thanh thản, buông bỏ hết hệ lụy ở đời. Những chuyện không tốt xảy ra mà mình không cố ý là do nghiệp đưa đây còn nếu mình cố ý làm việc xấu thì đó chính là mình tạo thêm nghiệp cho mình.

Một hôm mấy chị em đến thăm Minh, em gầy quá chỉ còn da bọc xương nhưng nét mặt rất vui. Một con cá bông lau thật to nướng vàng thơm phức.

– Ôm đau mà còn bày vẽ thế này!

– Sáng nay Minh thấy khỏe lắm nên ra chợ mua cá về

nướng. Cá tươi nguyên còn bơi trong hồ đó chị.

– Chị không có can đảm chi con cá, họ vớt lên đập cho chết!

Chị mua cá đông lạnh thôi.

– Nó đã ở trong bể cá ở chợ rồi, mình không mua cũng

có người khác mua. Số nó tới ngày chết là nó phải chết

thôi chị ạ. Này chị ăn thử xem, cá chắc mà ngọt thịt lắm,

khác hẳn cá đông lạnh.

Con cá thật to, đĩa rau sống tươi xanh bên đĩa bún trắng

nõn, mắm nêm pha rất ngon, Minh làm bếp thật khéo.

Không hẹn trước mà cũng có mặt cả Thuận, cô em liền

tôi và Thùy, cô em út. Bốn chị em và tài xế của tôi là anh rể cả quây quần gói cá chám mắm nêm và ăn

đậu

hủ chiên xả ớt do cô Thùy đem đến. Vừa ăn vừa ôn lại

chuyện ngày xưa chị em thân thiết, đùa nghịch.

Minh kể

chuyện phá đám mấy anh chàng theo chị PN. Có anh

chàng viết tình thư một lá dài như sớ táo quân lọt vào

tay Minh, em đưa cho bố, bố cho ngay xuống ghế ngồi

lên. Cứ thế kể lại cho nhau nghe chuyện này chuyện kia,

chuyện của thời trẻ con, chuyện của thời con gái.

Khi

chia tay ra về tự nhiên Minh ôm các chị và bật khóc:

“Hồi

này Minh nghĩ đến các chị em nhiều, Minh mong gặp tất cả mọi người”. Lên xe nhìn dáng gầy còm em đứng nhìn theo mà không cầm được nước mắt.

Ngày 23 Tháng Bảy, năm 2011, sinh nhật 50 của Minh, các chị em hẹn nhau trở về, chia việc cho nhau. Các cháu gái lớn gần gũi dì hơn, Khanh, con của Hạnh hề cứ rảnh lại đến thăm và ngủ lại với dì. Bạn bè xa gần kéo về dự sinh nhật cuối cùng của em. Tuyết Minh mặc chiếc áo đầm trắng nằm đó, leo lét như ngọn nến trước gió, cố gắng mỉm cười với mẹ, với chị em, bạn bè. Cậu Thắng từ Oklahoma cũng bay vội sang thăm.

Chỉ hai ngày sau, 25/7 /11 Tuyết Minh đã trút hơi thở cuối cùng trong sự yêu thương của toàn thể gia đình. Chúng tôi ở bên em, bắt lực nhìn em, hơi thở yếu dần rồi lịm tắt. Không khóc, không khóc...bảo nhau không được khóc. Nước mắt chảy ngược vào trong. Bảy giờ chiều, giờ định mệnh.

Em mất ngày Thứ Hai, Chủ Nhật là ngày đám tang em. Các anh chị em, bạn bè lên đọc tiểu sử, đọc diếu văn, nhắc kỷ niệm. Nơi tổ chức nghi lễ kiến trúc như một thánh đường, trần cao, những khung cửa sổ kính dài, cao, vuốt nhọn lên tới trần, thanh thoát. Tôi không

tin
ở mắt tôi. Tôi như người mộng du. Tôi chưa chấp
nhận
sự thật. Em tôi chết thật rồi sao. Vô lý!

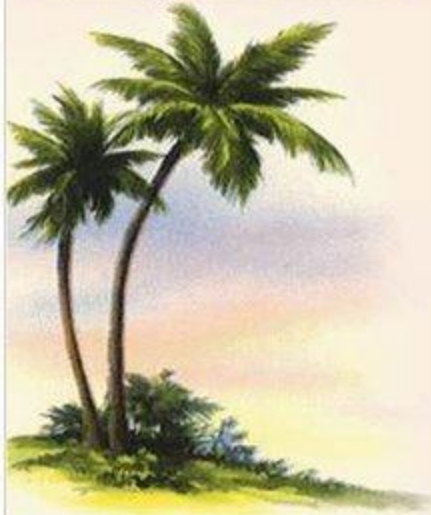
Ngày hôm sau, trước khi đưa em đi, nhóm truyền
giáo
Tin Lành tới hát thánh ca...Rồi cả nhà đứng quanh
chiếc
quan tài. Nắp hòm đóng lại. Tim nhói đau. Vĩnh
biệt em.
Mãi mãi không bao giờ trông thấy em nữa. Đoàn
người
lặng lẽ đi. Tám chị em gái đi hai bên chiếc quan tài.
Trong đầu tôi: Nam Mô A Di Đà Phật. Nam Mô
Quan Thế
Âm Bồ Tát...tiếp tục niệm hồng danh Phật. Chiếc
hòm
đưa vào cửa lò thiêu. Một cái bầm nút. Lửa bùng
lên...
Nam Mô A Di Đà Phật. Vĩnh biệt em.

Em như một áng mây tới đây và em đã trở về nơi
nguyên
thủy.
Đỗ Dung

Tôi Vẫn Nhớ

Tôi vẫn nhớ hàng dừa xanh Mỹ Thuận,
Chiếc phà ngang đưa đón khách ngược xuôi,
Bên kia sông lũ khách luống bụi ngùi
Đưa tay vẫy người em vừa quen biết

Tôi vẫn nhớ giòng Cửu Long chảy xiết,
Cá tôm đầy, nuôi sông nước Nam tôi,
Phù sa kia luôn vun xới đắp bồi,
Cho thêm đẹp, thêm xinh hình chữ S

Tôi vẫn nhớ trăng khuya buồn chên chéch,
Bên phòng khuê cô gái đất thần kinh,
Tóc ngang vai mắt ướt lệ đa tình
Làm ngơ ngần những chàng trai xứ Quảng

Tôi vẫn nhớ Sài Gòn phiên chợ sáng,
Tiếng nói cười, bao kẻ bán người mua,
Trái cây tươi, cam quýt đủ mọi mùa,
Hàng hoa đẹp, với hoa hồng, hoa cúc

Tôi vẫn nhớ vườn Lái Thiêu măng cụt,
Trái sầu riêng, mít tố nữ, dâu xanh,
Bánh bèo bì, cô quán mắt long lanh,
Chiều chủ nhật, say lòng trai phố thị

Tôi vẫn nhớ những câu hò, điệu lý,
Bản Tình ca, những tình khúc Phạm Duy,
Lời thiết tha theo vận nước hưng suy,
Vẫn sống mãi trong tim người nước Việt

Tôi vẫn nhớ màu mạ non xanh biếc,
Ở quê tôi, miền lục tỉnh Cần Thơ,
Đẹp hiền hòa, nhưng cả một nguồn thơ,
Khiến thi sĩ phải dừng chân thả bút

Xin hãy lắng lòng mình đôi giây phút,
Tìm lại về những hình ảnh Quê Hương,
Quê Mẹ kia, dù cách biệt đôi đường,
Người nước Việt, xin chớ quên Quê Việt!!

Sương Lam

Như Hạt Mưa Sa

Đỗ Dung

Tiếng chuông điện thoại reo vang.

-Hello, xin lỗi có phải nhà bà Hân không ạ?

-Dạ phải, Hân đây. Ai ở đầu dây đấy ạ?

Một giọng nói thật quen, tiếng cười thật quen:

-Đoán đi...Ta đây...hihihi...

-Trời ơi, Thi, Thi...Phải Thi không? Mi đang ở đâu đó?

-Canada! Hà hà hà... Mi lạ lắm hả?

Thế rồi hai người riu rít chuyện trò, chuyện xưa, chuyện nay, người này, người nọ. Hồi học Trung Vương, Thu, Nguyệt, Trang, Thi, Hân, luôn chiếm lĩnh dãy bàn đầu, cả năm người thuộc loại học giỏi, quây phá trong lớp và rất thân nhau. Kỷ niệm cũ như ùa về. Năm cuối là năm buồn nhất nhưng cũng nhiều kỷ niệm nhất vì có gì cản được những chuyện chọc phá của năm cô nàng tự phong là “Ngũ Long Công Chúa”.

Ngồi trong lòng chiếc phi cơ, Hân thấp thỏm nhìn đồng hồ, chỉ còn hơn nửa tiếng nữa Hân sẽ gặp lại đủ bốn người bạn thân ngày xưa. Thi từ VN đến Canada thăm con, với bản tánh tháo vát, nhanh nhẹn Thi đã liên lạc tìm ra đủ bốn người bạn cũ. Vợ chồng Thu- Phiên ở Houston. Nguyệt-Khang vẫn ở bên Pháp. Trang được tin các bạn cũng mừng lắm, đứng ra tổ chức buổi họp này. Vợ chồng Trang-Hào ở tại vùng Hoa Thịnh Đốn, Tháng Tư có hội hoa Anh Đào nên Trang mời mọi người nhân dịp này đến tụ họp ở nhà Trang để chào đón Thi từ VN sang, tiện thể cùng nhau đi ngắm hoa đào, tham dự hội hoa và đưa Thi đi chơi cho biết Thủ đô nước Mỹ. Máy bay vừa đáp, bánh xe ngưng, Hân mở lại chiếc điện thoại di động đã nghe tiếng chuông reng, tiếng Trang:

- Hân đợi ngay chỗ lấy hành lý nha, vợ chồng Thu và Nguyệt đang đi lấy xe, họ sẽ liên lạc để đón Hân cùng về nhà Trang. Thi đang ở nhà Trang rồi đây.

Vừa chuyện xong với Trang, Hân đã nghe tiếng điện thoại của Thu:

- Ta gặp vợ chồng Nguyệt rồi, tụi ta đang đi mượn xe, mi lấy hành lý xong ra đứng sẵn phía ngoài nha, tụi ta đi ngang sát mi luôn, nếu chưa thấy mi ta sẽ vào tìm để ông Phiên lái vòng vòng rồi quay lại, khỏi phải vào parking. Nhớ nhen.

Trời xẩm tối tất cả có mặt ở nhà Trang, ôi nhìn nhau mà biết bao nỗi mừng mừng, tủi tủi. Năm nàng nay ba cặp vẫn còn trọn vẹn. Hân, Thi đã cô đơn, lẻ bóng. Nhà có bốn phòng ngủ Trang sắp xếp hai bạn có cặp vào hai phòng còn Hân và Thi ở chung một phòng; đêm đầu tiên anh Hào tề nhị sang phòng đọc sách, nhường phòng ngủ lớn cho năm nàng ngủ chung để tha hồ trò chuyện. Hơn bốn mươi năm đời trường nhưng khi gặp lại cả năm người trở lại như xưa, như thuở Trung Vương và lại xung hô mây tào, chí choé. Sau bữa ăn tối ba ông ngồi phòng khách xem TV, bàn chuyện thời cuộc. Năm cô nàng rút vào phòng ngủ bắt đầu chuyện xưa, chuyện nay.

- Tao cho tụi mày xem cái này.

Nguyệt rút trong ví ra một tấm hình. Xong Tú Tài Nguyệt lên xe hoa đầu tiên nên bốn đứa cùng làm phù dâu, tấm hình đám cưới Nguyệt, mặt mũi năm đứa còn non choẹt. Nhớ quá ngày xưa. Gia đình Khang bên Pháp, chàng tốt nghiệp bác sĩ, về nước kén vợ nên sau đám cưới là Nguyệt

phải theo chồng đi Tây. Cả bọn nhớ ngày ra Tân Sơn Nhất tiễn Nguyệt đi, buồn vui lẫn lộn. Nguyệt kể những nỗi nhớ nhà và cô đơn nơi xứ lạ quê người hồi ấy. Những khổ tâm của năm 75, sự lo lắng về gia đình, về đất nước như thế nào. Nguyệt có hai con trai cũng học theo nghề của bố, đã lập gia đình, một cậu vợ Việt, một cậu lấy đầm. Khang mới về hưu nên đưa vợ đi chơi. Trên sáu mươi mà Nguyệt trông vẫn còn trẻ đẹp, rất “Parisienne”.

Trang, Thi cùng vào trường Dược, năm thứ ba Trang lấy chồng, anh Hào hơn Trang mười tuổi, khi ấy anh đang ở quân y nhưng đã xong thời kỳ phải hành quân nơi địa đầu giới tuyến, về làm việc tại nhà thương Cộng Hòa. Mấy đứa nhắc lại kỷ niệm buồn cười hồi đó. Ngay sau khi Trang đi tuần trăng mật về, cả bọn tò mò hỏi thăm về đời sống vợ chồng thì Trang đỏ ửng mặt lên: “Kinh lắm chúng mày ạ. Không nói được đâu. Khi nào tụi mày lấy chồng sẽ biết”.

- Mày nói cho tụi tao nghe đi, cái gì mà kinh thế? - Thư trêu.

- Bây giờ các chị biết hết rồi, còn cần gì phải nói!

Cả bọn rúc rích cười.

Trang cũng vất vả nuôi con trong ba năm Hào phải đi học tập. Gia đình Trang khá giả nên ngay khi có tổ chức vượt biên bán chính thức gia đình Trang đã nộp vàng để đi. Sang đây cũng cực khổ thời gian đầu, Trang phải đi làm tạm trong một Viện dưỡng lão để Hào có điều kiện đi học, trở lại nghề cũ. Bây giờ mọi chuyện đã ổn định, anh con trai độc nhất của hai người cũng theo nghiệp bố, còn kén chọn, chưa lập gia đình. Trang phụ ngoài phòng mạch với Hào nhưng không phải quá gò bó vì công việc. Bao giờ bận hay muốn nghỉ thì anh con thu xếp đến làm thế cho bố.

Thư học Luật, là người thứ ba trong nhóm đi lấy chồng, Phiên tốt nghiệp Quốc Gia Hành Chánh, vợ chồng Thư may mắn đi được ngay trước ngày 30/4, sang Mỹ định cư cũng khó khăn lúc đầu nhưng cả hai cùng đi học lại, cùng làm hãng xăng ở Houston nên thoải mái, êm đềm. Ba người con cũng đã thành tài, đã lập gia đình và ở riêng hết. Năm nay hai vợ chồng cùng sửa soạn về hưu.

Trong năm bạn thân thì Hân và Thi hẩm hui hơn, Hân học Sư phạm, Hân và Khoa có mối tình thật đẹp của một cô giáo trẻ và anh sĩ quan Hải quân rắn rỏi, oai hùng. Theo vận nước, cuộc đời cũng trôi nổi, hai người đang hạnh phúc, đầm ấm bên nhau thì ông trời già lại trở trêu nên Khoa đã đột ngột già từ cuộc đời sau khi hai người kỷ niệm ba mươi tám năm gắn bó. Hân sống cô đơn trong căn nhà kỷ niệm. Hai con đã lập gia đình và ở riêng.

Đêm đã khuya, đến lượt Thi, giọng Thi đều đều kể chuyện đời mình, Thi lập gia đình muộn nhất trong năm đứa. Đám cưới được một năm, khổ sở vì chuyện mẹ chồng nàng dâu nên cha của Thi thương cô con gái, đã khéo léo tìm cách giúp cho Phú, chàng rể, mua căn nhà nhỏ ở cư xá Thanh Đa để vợ chồng ra ở riêng. Ông tự tay lo sắm sửa đồ đạc, trang hoàng nhà cửa cho

con. Thế mà chưa kịp ăn tân gia đã đến ngày mất nước. Thi đang mang trong mình bào thai mấy tháng thì Cha và chồng Thi đều phải đi tù cải tạo. Chỉ vài tháng sau ông không chịu đựng được gian khổ, đói khát, lại vì già yếu nên đã qua đời trong tù. Thi vừa thương cha, vừa mất chỗ dựa, vừa lo lắng cho chồng trong khi bụng mang dạ chửa nên Thi đã qua một cơn bệnh nặng tưởng chết. Mẹ Thi biết là các con không sống nổi dưới chế độ này nên bà thu góp tiền bạc lo cho anh trai và hai cô em gái Thi vượt biên. May mắn cả ba đều ra đi trót lọt. Thi còn nấn ná chờ chồng, lại thêm có con nhỏ nên bỏ lỡ cơ hội tốt đó. Bốn năm sau Phú được thả ra, Thi lo tìm đường để hai vợ chồng cùng mẹ già đi nốt. Lần đầu tiên vượt biên bị lộ nhưng may chạy thoát, không bị bắt, mẹ Thi thấy những vất vả dọc đường sợ quá và bà nghĩ là sức khoẻ mình không cho phép nên bà đành ở nhà chờ con bảo lãnh, vừa để giữ nhà để nếu lỡ chuyến đi không thành, vợ chồng Thi và cháu còn có chỗ về. Hai vợ chồng Thi và con bé đi thêm mấy lần nữa nhưng đều thất bại. Tiền bạc cạn dần. Lần cuối hai người quyết định để Phú đi một mình thì chàng đến bờ bình yên. Sau khi nhận được tin chắc chắn Phú đã định cư ở Mỹ, Thi thu xếp bán lại căn nhà ở cư xá Thanh Đa cho một người họ hàng ngoài Bắc vào, đem con về nhà ở với mẹ chờ ngày chồng bảo lãnh.

Giọng Thi uest, nã nùng:

- Tụi mày biết sau hơn ba năm định cư bên Mỹ ông Phú gửi giấy gì về cho tao không?

- ???

- Đơn xin ly dị! Bảo tao ký rồi gửi sang cho ông ấy!

- !!!!!

- Tao đau đến tê điếng, mẹ tao buồn vì bà thương và tin tưởng chàng rể. Sau khi đi học tập về Phú hay sang chuyện trò với mẹ vợ, bà dốc hết gia sản để lo cho Phú đi... Bà viết thư kể lể sự tình với hai con em tao ở Canada, nhờ chúng nó tìm hiểu. Con Hương viết thư về nói là đã sang tận nơi để điều tra, Phú đang sống với một người đàn bà khác, đã có một thằng con trai với nhau.

- Lúc đó mày nghĩ gì? – Hân hỏi.

- Nghĩ gì nữa! Như vậy là ông ấy đã có sự chọn lựa rõ ràng, muốn dứt khoát với mẹ con tao để chính thức hóa với người ấy.

- Mày chịu thua sao?

- Được? Thua? Tao không nài nỉ van xin. Khi tình yêu đã hết thì níu kéo làm gì... Đôi lúc tao cũng nghĩ là tại hoàn cảnh đẩy đưa mới ra nông nổi. Nếu không vì chuyện đời thì sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Tao biết ông Phú cũng là người yếu đuối tình cảm, trong lúc xa vợ con, có người chăm nom săn sóc, sa ngã là chuyện thường. Ông ấy có phải là bụt đâu.

- Thế mày là bụt à? – Nguyệt tức tối hỏi.

- Tao chẳng phải là bụt nhưng suy đi nghĩ lại, ông ấy đã có con với người ta, tao lại ở xa... Mày bảo tao phải làm gì? Đành cho là tại cái số mình không may. Sau đó ít lâu ông ấy làm giấy bảo lãnh cho con bé. Vì tương lai của con tao đành bấm bụng cho nó đi nhưng tao nhờ em tao đem nó về nuôi, tao không muốn con bé phải chịu cảnh mẹ ghẻ con chồng trong khi tao còn sống.

- Phục mày thật. Thế sao mày không sang Canada sống với con mày? Ở lại VN làm gì?

- Khi ấy còn mẹ, tao đâu nỡ bỏ cụ mà đi. Cụ lại không muốn sang Canada vì nghe nói bên đó lạnh lắm, cụ sợ không chịu nổi. Tiếp đến nhiều hãng ngoại quốc sang đầu tư ở Việt Nam, tao có công việc làm khá nên hai mẹ con sống nương tựa với nhau. Khi con bé tao đã học xong, lập gia đình rồi, thỉnh thoảng tao sang thăm nó.

Nghe chuyện Thi bốn đứa thờ dài, thương bạn quá lận đận, gian nan. Nếu hôm nay không từ chính miệng Thi kể ra thì đâu ai biết được những chuyện đau lòng của bạn. Bề ngoài Thi luôn tươi cười chứng tỏ là con người tự tin, đầy nghị lực.

Đêm thật khuya, bốn cô nàng xếp như cá hộp trên chiếc giường “king size” bắt đầu thờ đều đi vào giấc ngủ. Hân xách một chiếc gối xuống tràng kỷ kê ngay cuối giường.

Qua khung cửa sổ, trời không trăng, những vì sao lấp lánh như những viên kim cương trên nền nhung thẫm. Kéo chiếc mền mỏng vắt trên đầu trường kỷ, đắp ngang người, Hân nghĩ đến Thi, Nguyệt, Trang, Thu. Mới ngày nào năm đứa bỡ ngỡ vào trường, duyên đưa đẩy năm đứa gần và thân, thương nhau. Thế mà như những chiếc lá bay đi theo gió, mỗi đứa một hoàn cảnh, mỗi đứa một phương trời. Cuối đời có ngày tụ lại như hôm nay qua bao dập vùi. Nguyệt, Thu, Trang tương đối bình an còn Thi không biết sẽ ra sao. Hân thương bạn quá, mong Thi đã qua hết chông gai, tìm được một con đường thanh thản cho tâm hồn. Từ từ Hân chìm vào giấc ngủ với hình ảnh năm người con gái đang tung tăng đi trong lòng đường Nguyễn Bình Khiêm, tà áo trắng quần quýt bay trong gió, khúc khích, nô đùa với những vệt nắng xuyên qua những cành lá ở trên cao.

Đỗ Dung

LÃNH NỢ.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

Khôi vừa thức giấc đã nhận được cú phone của Ngọc Giao với giọng nghẹn ngào:

- Anh ơi, mẹ em qua đời rồi !

Khôi hốt hoảng và ngạc nhiên:

- Sao thế? mẹ vẫn khỏe mạnh bình thường kia mà...

- Sáng nay thấy mẹ dậy trễ hơn mọi ngày em vào phòng mẹ gọi ra ăn sáng và phát giác mẹ đã chết từ lúc nào rồi. Có lẽ là heart attack

Khôi buông phone xong mà lòng còn ngẩn ngơ buồn và lo âu. Đến lượt mẹ Khôi gõ cửa phòng gọi con ra ăn sáng:

- Khôi ơi, con thức dậy chưa, đồ ăn đã sẵn sàng rồi?

Khôi bật dậy và không thể không chia sẻ ngay với mẹ cái tin đột ngột này:

- Con dậy này giờ nhưng buồn vì mới được tin bác Thuận mẹ Ngọc Giao chết sáng nay.

Bà Bông cũng bàng hoàng:

- Khổ thân ! chắc bà ấy bị đột quy mới ra đi nhanh chóng thế. Mà con ơi...

Bà mẹ trở về ngay với thực tế lo âu :

- Bà Thuận mất đi làm dở dang đủ thứ, con và Ngọc Giao chưa tiến tới cưới hỏi, rồi nay mai ai sẽ trông coi cái khu thương mại đây?

- Mẹ chứ ai.

Khôi phản ứng buộc miệng nói xong mới biết mình lỡ lời vội nói thêm:

- Xin mẹ giúp chúng con, con bận đi làm còn Ngọc Giao bận đi học chưa ra trường...

- Mẹ đã nói ngay từ đầu mẹ không muốn con dính dáng gì tới cái khu thương mại này chứ đừng nói là mẹ dính vào. Bây giờ mẹ về hưu non mẹ đang vui hưởng nhàn.

Bà Bông chì chiết:

- Ngày ấy mẹ đã từng khuyên mà con không nghe, vì tình yêu Ngọc Giao và vì sĩ diện con nhào vào “hợp tác” làm ăn, nói trắng ra là con “lãnh nợ” cho bà mẹ vợ tương lai..

Khôi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, mẹ chàng nói đúng y những điều mà chàng đang lo nghĩ khi nghe tin mẹ Ngọc Giao qua đời, ai sẽ thay bà Thuận trông coi khu thương mại là tài sản mà chàng đang “lãnh nợ”?

Bà Thuận là một phụ nữ tháo vát, kinh doanh giỏi từ ngày sang Mỹ tới giờ. Nhưng bao nhiêu vốn liếng bà kiếm được ông Thuận đã mang ra “kinh doanh” stock và thua lỗ hầu hết vào thời kỳ thị trường chứng khoán tuột dốc từ năm 2000 trở đi .

Ông qua đời mấy năm nay, ông đang mang căn bệnh đau bao tử lại thêm đau buồn vì tiếc của nên bệnh càng nặng thêm và chết sớm ngoài dự đoán của bác sĩ.

Chỉ còn hai mẹ con mà bà Thuận vẫn thích kinh doanh, bà nói là với mục đích gây dựng cho con cháu sau này.

Bà có ý định mua một khu thương mại nhưng không đủ tiền và không đủ credit để mượn tiền ngân hàng nên bà đã gợi ý với Khôi:

- Khu buôn bán này thời kinh tế huy hoàng trị giá một triệu rưỡi nhưng họ làm ăn thua lỗ ế ẩm, kinh tế xuống dốc thị trường địa ốc rớt giá thảm hại họ bán hạ giá một triệu, vốn liếng bác có 400 ngàn để pay down nhưng không thể mượn nợ vì bác không có nguồn tài sản hay income nào khác, bác mời cháu cùng hợp tác đứng ra mượn nợ ngân hàng rồi hai bác cháu mình cùng kinh doanh, chủ yếu là bác sẽ trông coi tất cả, không làm mất thì giờ của cháu hay của Ngọc Giao. Bao giờ Ngọc Giao ra trường hai đứa làm đám cưới thì tài sản này là của hai con.

Bà Thuận nói với vẻ tự tin:

- Bác sẽ làm sống lại khu thương mại, sẽ phục hồi lại giá trị ban đầu của nó, lúc ấy chúng ta sẽ lời to, vừa có tài sản địa ốc vừa có nguồn income vào hàng tháng...

Khôi vì cả nể, vì tình yêu của chàng với Ngọc Giao, và nhất là Khôi biết trước sau tài sản ấy cũng thuộc về vợ chồng Khôi trong tương lai gần, nên chàng đồng ý cho dù mẹ Khôi đã bất bình ngăn cản, bà nói chuyện đời những gì chưa nắm trong tay thì chưa thuộc về mình. Bà Bông đã cảnh cáo:

- Con đứng tên mượn tiền ngân hàng là mang credit của mình ra “lãnh nợ” cho bà Thuận đấy. Trả món nợ mấy trăm ngàn là đi trên con đường dài, ai biết những bất trắc gì có thể xảy ra?

- Vâng, mẹ lo xa cũng đúng, nhưng tình cảm giữa con và Ngọc Giao cũng như tình thương mến của bác Thuận dành cho con thì chắc là không bao giờ thay đổi.

Bà Bông so sánh:

- Gia cảnh nhà mình và nhà bà Thuận giống y nhau, bên nào cũng một mẹ một con mà cá tính hai bà mẹ khác hẳn nhau. Bà Thuận có vài trăm ngàn cứ thế mà vui hưởng nhàn tuổi già rồi thì cho con cháu như mẹ đây có phải là khỏe thân không.

Bà Bông cặn kẽ:

- Con cứ làm kỹ sư sang năm Ngọc Giao ra trường thì cưới nhau, có thêm Ngọc Giao đi làm thì hai vợ chồng con ung dung chán.

- Nhưng đồng lương cố định không thể làm giàu bằng kinh doanh mẹ à.

- Mẹ thừa biết con chỉ muốn làm vừa lòng bà mẹ vợ tương lai chứ con xưa nay có tha thiết gì đến chuyện kinh doanh đâu. Nhưng mẹ lo lắng, khu thương mại đang ế mình ham của rẻ rước về liệu có phục hồi đông khách được không hay lại chết chìm theo đò?

- Mẹ yên chí, con dò chòng chành thì bác Thuận là tay lèo lái rất giỏi, bác Thuận xã giao rộng quen biết nhiều, con tin là bác sẽ có cách để thành công.

Bà Thuận té nhị và sòng phẳng trên giấy tờ mua bán chủ quyền khu thương mại có tên bà và tên Khôi, ngoài ra bà Thuận còn viết một giấy tay có thị thực chữ ký xác nhận phần tiền của mỗi người góp vào để mua khu thương mại. Bà nói:

- Dù trước sau gì cháu cũng là con rể bác, là chủ khu thương mại nhưng về mặt pháp lý giấy tờ phải rõ ràng đâu ra đấy.

Thế là bà Thuận có cơ hội chứng minh sự hoạt bát tài giỏi của mình.

Hai năm qua bà đã cho thuê với giá rẻ hơn thị trường nên dần dần có người đến ký hợp đồng, và chính bà mở ngay một tiệm giặt lớn với những máy giặt máy xấy mới tinh để kinh doanh và để góp mặt buôn bán trong khu thương mại cho thêm đông vui.

Chủ nhân trông coi tiệm giặt từ sáng tới chiều và cũng là để trông coi khu thương mại luôn.

Tiệm giặt đông khách, những lúc rảnh rỗi Ngọc Giao ra trông tiệm giặt phụ mẹ.

Tiền cho thuê chỗ cộng với tiền lời từ tiệm giặt chưa đủ trả cho mortgage hàng tháng, thiếu bao nhiêu Khôi phải trả thêm vào.

Hi vọng trong tương lai có thêm người thuê chỗ thì sẽ không phải móc thêm tiền túi trả nợ ngân hàng nữa.

Nhưng bà Thuận đã đột ngột qua đời.

Bà Bông nhìn đồng hồ 6:30 chiều, chỉ còn nửa tiếng nữa là đóng cửa tiệm giặt, từ sáng tới giờ bà mệt nhoài vì phục vụ đủ loại khách hàng, người ta vào giặt đồ kể hỏi mua xà bông, người xin đổi tiền lẻ trước khi bỏ vào máy đổi tiền xu.

Người thì khiếu nại máy không chạy, thì ra họ tham lam cố nhồi nhét một đống quần áo vào một máy thay vì số lượng quần áo ấy phải giặt làm hai máy. Thế là máy quá tải bị hư không chạy, chủ nhân không thể bắt đền họ mà còn phải lo sửa máy để phục vụ họ. Còn uất ức nào bằng !!!

Người thì con gào khóc inh ỏi vừa cho quần áo dơ vào máy vừa quát tháo con ầm ĩ làm như tiệm giặt này là góc bếp nhà chị ta.

Vài đứa trẻ con khác đi theo cha mẹ trong lúc cha mẹ bận rộn thì chúng chạy lăng quăng chơi đùa làm như tiệm giặt rộng lớn này là chôn công viên hay khu nhà trẻ.....

Bà Bông ngứa cả mắt nhưng chẳng có quyền gì mà tổng kê phiền nhiễu ra khỏi tiệm khi họ đến đây với danh nghĩa khách hàng, bà chỉ thỉnh thoảng nhắc nhở cha mẹ hãy trông con cái đừng để chúng làm ầm ĩ hay té ngã, dù trong tiệm cũng có dán cái bảng nhắc nhở này mà hình như chẳng ai quan tâm đến.

Đó là những vất vả xảy ra hàng ngày, thỉnh thoảng có những cú vất vả khác, trời thần hơn.

Tiệm giặt làm trung gian nhận dry clean cho khách hàng để kiếm thêm lợi tức..

Đã mấy lần quần áo mà tiệm giặt mang đi dry clean, xong giao cho khách, chúng bới lông tìm vết ra những vết dơ chẳng biết cũ từ đời tám hoánh nào rồi đổ vạ tại dry clean và bắt bồi thường. Cái áo cái quần đáng giá ít chúng hét giá cao để được đền tiền nhiều.

Bị lạm dụng vài lần bà Bông phải dán thông báo từ nay hàng dry clean chỉ bồi thường tối đa 20 đồng nếu có sự cố chứng minh rõ ràng do sau khi dry clean mà ra.

Đau nhất là bị trộm tiền ngay giữa ban ngày ban mặt mà bà Bông “xón xác” không biết. Sau mỗi tuần Khôi và Ngọc Giao mới ra mở ngăn tiền xu trong các máy giặt máy xấy thì phát hiện ra vài máy bị ai đó khoắng hết tiền.

Thế là bà Bông phải canh chừng để ý mãi mới tìm ra thủ phạm là hai vợ chồng hay đến tiệm giặt đồ, chị vợ “đảm đang” đứng thông thả dang tay gấp những tấm chăn, tấm vải rộng lớn hong che khuất mắt bà Bông cho thằng chồng phía sau trở tòi mở hộp tiền trong máy nhanh như chớp. Vợ gấp xong món đồ chồng cũng vét xong tiền trong máy..

Bà Bông mất tiền mà cũng thầm khâm phục vợ chồng nhà này “tình chàng ý thiếp” đề huề, sát cánh kề vai nhau làm kẻ bắt lương..

Bà chán làm việc trong môi trường này lắm, mong hết giờ và được trở về nhà trong không gian riêng tư ấm cúng của mình

Bắt đầu từ phút này bà sẽ không nhận thêm khách vào giặt nữa thì cửa mở ra một ông Mỹ đen to lù lù vác bao quần áo cũng to lù lù bước vào.

Bà định lên tiếng từ chối nhưng chột khựng lại vì đã nhận ra gã, kẻ cách đây một tuần đã làm náo loạn tiệm giặt chỉ vì cái máy giặt bị trục trặc gì đó, thay vì khiếu nại chủ nhân để giải quyết, gã ta thẳng chân đá huỳnh huých vào cái máy giặt và chửi thề một tràng tục tĩu. Biết gặp phải thứ chẳng ăn trăn quần không chết bà Bông phải ra xoa dịu con sốt giận dữ bùng bùng của gã là đền tiền cho gã bỏ vào máy khác kèm theo cho miễn phí xà bông và lời xin lỗi. Thứ khách dữ dằn này chẳng ai mong đến tiệm vậy mà khi nó xấy quần áo xong bà vẫn vui vẻ tiễn khách bằng câu xã giao muôn thuở “Thank you ! See you again”

Hôm nay gã lại đến.

Thôi thì bà đành nuốt hận chờ gã giặt đồ xong sẽ đóng cửa tiệm ra về còn hơn từ chối thế nào cũng bị gã sinh sự vì còn nửa tiếng nữa mới tới giờ đóng cửa, gã sẽ có cơ chửi thề, đập phá hay vu khống bà là kỳ thị .

Gã bỏ đồng quần áo dơ vào 2 máy giặt, giặt xong thì cũng là giờ tiệm đóng cửa, nhưng chẳng lẽ đuổi khách về với đồng quần áo ướt.?

Gã bóc chúng qua 2 máy xấy rồi bỏ đi ra ngoài chắc vì không kiên nhẫn ngồi chờ .

Bà Bông ước lượng xấy 2 thùng quần áo kia nhanh nhất cũng mất nửa tiếng, bà thờ dài chịu trận và thỉnh thoảng nhìn đồng hồ cũng như lắng nghe xem tiếng máy đã ngừng hay vẫn đang chạy.

Khi 2 máy xấy ngừng chạy là lúc đồng hồ chỉ 7:45 nhưng gã chủ nhân đóng quần áo vẫn biệt tăm chưa xuất hiện. Chắc gã đi uống cà phê đâu đó và sắp trở lại?

Lần này sự chờ đợi của bà Bông thật là vô lý, khách giặt xấy đã xong, bà chờ đợi khách rong chơi chưa về...

Mấy lần bà định đóng cửa về cho gã kia một bài học biết điều đừng làm phiền kẻ khác nhưng lương tâm lại không cho phép, lỡ gã giặt xấy và cần quần áo sáng mai đi đâu sớm thì sao? Bà tưởng tượng ra bộ mặt cô hồn và thái độ hung hãn của gã hôm gã đập xuyết vỡ tung cái máy giặt. Bà sợ lắm.

Đến hơn 8 giờ tối thì bà không còn lòng từ bi và kiên nhẫn nữa, bà quyết định đóng cửa tiệm. Về đến nhà bà Bông quẳng giỏ xách ra bàn và ngồi xuống ghế thờ dài nãy nê với con:

- Chưa hôm nào căng thẳng như hôm nay
- Tiệm đông khách lắm hả mẹ? con đoán thế nên không dám gọi phone hỏi mẹ sợ làm mẹ bận rộn thêm.
- Chỉ vì một thằng khách hàng ba búa mẹ phải ngồi lại châu chực đếm từng phút thời gian qua.

Bà kể cho Khôi nghe về gã khách phá hoại lần kia và buổi giặt xấy quần áo lần này, kết luận:

- Không biết sáng mai đến lấy quần áo gã có sinh sự gì không dù lỗi ở gã 100%.

Khôi phụ họa với mẹ:

- Có người hăm hờ ôm quần áo dơ đi giặt xấy nhưng cuối cùng thì bỏ đóng quần áo lại tiệm và không hề quay lại nhận. Chẳng lẽ hôm nay đi giặt quần áo hôm sau họ bỗng chốc mắc bệnh quên hay...lên cơn đột tử? bác Thuận trông tiệm giặt 2 năm mà lưu giữ mấy bao quần áo vô thừa nhận, chờ đợi chủ một ngày nào đó xuất hiện cho đến 6 tháng trở đi bác mới đem cho Goodwill.

- Mẹ mệt mỏi quá rồi con ơi, không phải khách hàng nào cũng bình thường, gặp khách loại này mẹ đau thần kinh hay chết sớm thôi. Chuyện rao bán khu thương mại tới đâu rồi? con bán gấp đi để giải thoát cho mẹ.

Khôi chán nản:

- Mẹ biết rồi đấy có vài môi ký hợp đồng thuê chỗ với bác Thuận đều là bạn bè, người quen. Tuy giá rẻ nhưng họ chỉ ký hợp đồng ngắn hạn 2 năm xem tình hình buôn bán ra sao, nay họ đều than ế và muốn rút lui...

Vẫn giọng chán nản Khôi tiếp:

- Khu thương mại còn vắng người thuê nên không được giá và khó bán, mẹ ráng trông coi tiệm giặt thêm một thời gian chờ có thêm vài business đến thuê chỗ, người thuê đông thì vừa có giá vừa dễ bán.. Con đang ráo riết đăng quảng cáo cho thuê chỗ từ cộng đồng người Mỹ đến cộng đồng người Việt rồi.

Bà Bông rên rỉ:

- Ôi giờ ôi! khổ thân con tôi, khổ thân tôi. Bà Thuận thế mà sượng, thành thói yên ngủ giấc ngàn Thu nơi suối vàng mát mẻ để lại cho con lãnh nợ, mẹ cũng vì con mà lãnh nợ lây mỗi ngày phải lê tấm thân già ra tiệm giặt đối diện với đủ thứ hạng người. Mẹ sợ hạng “Chí Phèo” như hôm qua lắm..

Khôi đang lo buồn cũng ngạc nhiên, tò mò:

- Chí Phèo là ai hả mẹ?

Bà Bông bực mình gắt:

- Là chồng bá vợ của chị Thị Nở. trong văn chương Việt Nam xưa con không biết đâu, cái thằng khách đá máy giặt ăn vạ là thằng Chí Phèo mẹ nói đến đấy.

Khôi an ủi mẹ:

- Còn có nhiều người khách đàng hoàng khác, không phải ai cũng là ông Chí Phèo mà mẹ....

Bà Bông vì thương con, vì xót xa tiền của con bỏ ra nên phải ra trông coi tiệm giặt, thay thế vai trò của bà Thuận. cũng ngồi từ sáng tới chiều, bà chán nản và bất bình lắm. chỉ chờ mong ngày bán được khu thương mại.

Khôi vừa đi làm về thì cell phone ring. Ngọc Giao gọi, nàng đang ở tiệm giặt, giọng nàng không được vui

- Trưa nay em rảnh nên đến trông tiệm cho mẹ anh, mẹ anh đang trên đường về...

- Ủ, bất cứ lúc nào anh hay em có thì giờ rảnh thì trông tiệm cho mẹ nghỉ, để mẹ làm công việc bắt đắc dĩ anh chẳng yên lòng..

- Em biết rồi, nhưng với mẹ em thì là công việc yêu thích nếu kiếm được tiền cho con cái, vì con cái...

Khôi tự ái:

- Em nói thế chẳng khác nào phê bình mẹ anh không biết hi sinh cho con cái. Ai đang mỗi ngày trông coi tiệm giặt cho chúng ta?

- Vì mẹ anh xót xa tiền của anh bỏ ra. Không phải là mẹ anh đang mong từng ngày bán được cái khu thương mại hay sao?

Khôi thêm tự ái:

- Chúng ta không ba đầu sáu tay mà trông coi khu thương mại được, hơn nữa lại đang ế, không có triển vọng tốt đẹp nào. Anh cũng ngao ngán và mệt mỏi lắm rồi, đến nỗi thỉnh thoảng anh còn thấy khu thương mại hiện ra trong cơn ác mộng, mở mắt ra mộng và thực đều làm anh toát mồ hôi.....

Ngọc Giao sụ sùi:

- Mẹ anh không thông cảm đã đành mà anh cũng nói lời vô tâm ấy nữa. Có ai muốn thế đâu, mẹ em chết bất ngờ em đau khổ biết bao nhiêu...

Khôi dịu giọng lại:

- Anh hiểu ý tốt của mẹ em, anh có trách là trách ông trời mà thôi

- Còn em thì chỉ nghe toàn là những lời than thở, từ mẹ anh lại đến anh. Em cũng mệt mỏi và căng thẳng lắm rồi.

- Em nên thông cảm cho mẹ anh, cả một đời mẹ anh chăm chỉ làm việc, cuộc sống căn cơ ổn định, mẹ anh đang vui hưởng nghỉ hưu non, bà không hề có máu kinh doanh, và rất ghét kinh doanh.

Ngọc Giao vùng vằng:

- Vậy anh cứ rao bán khu thương mại đi, bán gấp đi, được bao nhiêu thì được, lỗ tính vào phần vốn của mẹ em, anh sẽ không thiệt thòi gì cả..

Khôi bực mình:

- Em tưởng anh chỉ vì tiền à? Em cũng không hề hiểu tâm trạng anh lúc này.

Ngọc Giao cúp phone vì có khách đang đến hỏi han điều gì đó, bỏ mặc Khôi ngổn ngang lo buồn.

Khôi như đứng giữa ngã ba đường, một bên Ngọc Giao buồn trách mẹ chàng không bao dung thông cảm và một bên mẹ Khôi bất mãn bà Thuận, trách bà Thuận đã lôi kéo Khôi vào công việc kinh doanh bất đắc dĩ này để Khôi đang lãnh nợ ngập đầu. Bà ngấm ngấm oán hận lây qua Ngọc Giao, suy cho cùng vì Ngọc Giao mà ra.

Dù những lúc rảnh rỗi Ngọc Giao đã biết điều ra trông coi tiệm giặt cho bà Bông về nhà nghỉ, ân cần dịu ngọt với bà, nhưng bà Bông vẫn không thể thân mật với Ngọc Giao như trước kia. Ngọc Giao hiểu điều này và nàng chỉ biết dỗi hờn dằn vặt với Khôi..

Bà Bông về tới nhà, nhìn gương mặt nặng nề xung xĩa của mẹ, Khôi đã linh cảm ngay:

- Hôm nay mẹ lại gặp ông “Chí Phèo”, gã lại đá máy giặt hay máy xấy ăn vạ bắt đền hả mẹ?

- Chẳng Chí Phèo, Thị Nở nào cả, mà ngay người nhà mình, Ngọc Giao của con chứ ai. Hèn gì lúc nãy Ngọc Giao gọi phone cho Khôi với giọng không vui mà Khôi chưa kịp hỏi cho ra lẽ. Bà Bông kể lể:

- Mẹ và Ngọc Giao vừa xảy ra bất đồng vì khu thương mại đấy. Mỗi tháng con phải ẽ cô ra trả thêm tiền cho mortgage và món nợ 600 ngàn như con ma ám, như cái án treo trên vai cho đến khi nào bán được khu thương mại trả nợ mới thôi, mỗi ngày mẹ phải sáng đi chiều về trông coi tiệm giặt. Vậy mà nó chỉ đánh giá cao sự hi sinh của mẹ nó, kinh doanh khu thương mại này cho các con, miếng ăn ngon chưa tới miếng đã được kể công rồi, thế có diên tiết không !

Khôi ngồi ra ghé hai tay ôm đầu rên rĩ:

- Những điều này con đã nghe nhiều lần từ ngày bác Thuận chết đi, từ mấy tháng nay rồi, con khổ tâm lắm. Mẹ và Ngọc Giao ai cũng có lý và đúng cả...

- Nhưng giá ngày ấy con nghe lời mẹ viện cớ nào đó từ chối hợp tác, từ chối lãnh nợ thì bà Thuận cũng dẹp giấc mơ mua khu thương mại, bây giờ đỡ khổ biết bao.

Bà Bông ai oán tiếp:

- Nhân gian có câu :” Trên đời có bốn cái ngu: Làm mai, lãnh nợ, gác cu, cầm chầu”. Mẹ đã làm mai mấy vụ, bây giờ đến lượt con “lãnh nợ”. Hay mẹ đã...di truyền cho con?, “mẹ nào con nấy” hả con ơi ?

Khôi đỡ lời cho mẹ:

- Mẹ con mình làm mai và lãnh nợ là làm điều tốt giúp người mà....Ai khôn ngoan thì mặc kệ họ, chúng ta dại mà có nghĩa có tình.

Bà Bông vẫn âu sầu:

- Mẹ không nên trách con mới phải. Không biết là khu thương mại gắng gượng được bao lâu? Khách mới chưa thêm ai mà khách cũ đang đòi dọn đi. Thấy khu thương mại vắng khách mẹ đau lòng lắm.

- Con cũng lo như mẹ, có mấy người đến coi cơ sở và địa điểm xong không thấy quay lại, con biết ngay là họ chê, cứ thế này con trả nợ cả đời không hết .

- Mẹ nói thật nhé bà Thuận có sống lại cũng chẳng tài nào mà bắt khu thương mại sầm uất lên được. Làm ăn cũng cần có duyên trời cho.

Khôi chột đứng phất dậy và rút ...cell phone trong túi quần ra bấm số lia lịa . Bà Bông hốt hoảng nghi ngờ:

- Con gọi cho Ngọc Giao đây à? Con mách với nó mẹ vừa chê bà Thuận đây à? Thái độ con rút cell phone làm mẹ hết hồn, cứ tưởng con có súng..

Khôi không trả lời mẹ vì đầu giây kia người ta đã bóc phone. Khôi nói:

- Chào anh Lê Vương realtor. Tôi là Khôi chủ nhân khu thương mại...

Bên kia vui vẻ nói ngay:

- Vâng, tôi Lê Vương đây...tôi biết khu thương mại của anh rồi. Chính tôi cũng là người đứng ra rao bán nó cho chủ nhân trước, họ đã bán lỗ vài trăm ngàn.

- Tôi cũng ...sẵn sàng bán lỗ đây, anh rao bán khu thương mại cho tôi càng sớm càng tốt, giá nào có thể bán được thì anh đề nghị ra.

- Ngày mai tôi sẽ cho anh con số cụ thể theo tình trạng khu thương mại ấy và theo giá thị trường hiện nay.. Chào anh

Khôi cúp phone và thầm mong ngày khu thương mại lên thị trường “For sale” sẽ có bà nào đó lanh chanh như bà Thuận nổi máu kinh doanh và sẽ có anh chàng nào đó lụy tình giống như Khôi mà nhảy vào “lãnh nợ” giúp bà mẹ vợ tương lai mua khu thương mại mau lẹ cho rồi.

Khôi quay ra nói với mẹ, khôi hài cho mẹ vui:

- Mẹ ơi, con nghĩ ra rồi, thà bán ngay đi dù lỗ vốn ít hay nhiều cho rảnh tay rảnh nợ. Cứ coi như nhà mình vừa... bị cướp xông vào vợ vét tiền bạc mà mẹ con mình may mắn không bị bắn giết gì cả, của đi thay người mẹ nhé, còn hơn là cứ ôm khu thương mại chờ đợi, cả mẹ, con và Ngọc Giao sẽ căng thẳng, sẽ điên đầu. Nhất là kéo dài tình trạng này thì tình cảm giữa con và Ngọc Giao sẽ rạn nứt mất thôi, con hi sinh mất tiền mà giữ được tình yêu.

Bà Bông thương cảm nhìn con và cũng khôi hài cho con vui:

- Lỗ vốn bao nhiêu nhằm nhò gì, đồng tiền mất đi có thể kiếm lại được, tình yêu mới là vô giá đây con. Riêng mẹ không phải ra trông coi tiệm giặt, không gặp lại thằng cha “Chí Phèo” kia là đủ vui hưởng tuổi già về hưu của mẹ rồi.

Nguyễn Thị Thanh Dương

(Jan. 2014)

Tôi gặp nặng chiều vàng rơi dịu nắng
Dòng sông Hương trầm lặng áng mây bay
Mái tóc buông dài áo tím nhẹ lay
Chân khề bước sợ tan bạo ước vọng

Nghiêng nón làm duyên che làn gió lộng
Nàng e ấp thắm đầu nụ cười xinh
Tôi kẻ lạ lạc vào khung trời rộng
Thoáng mộng cùng ai trọn mỗi duyên tình

Cánh chim giang hồ mỗi cánh đường bay
Mái ấm nồng nện tay đan bàn tay
Hạnh phúc long lanh dâng tràn sóng mắt
Đêm thâu chung gói tình ngát men say

Trăng sáng bây giờ nhùng nhớ trăng xưa
Lời ca êm ái đàn nhịp song thưa
Đôi trái tim hồng ru nhau tình mộng
Tiếng hát trầm buồn vắng vắng đêm mưa

Sóng gió thời gian cuộc đời trôi nổi
Biền biệt người đi phai bóng trăng thè
Tâm hồn khắc sâu niềm đau thông·hải
Lạc mất· đời nhau xa cách lối về

Chuyện Tình Xứ Huế,

23-09-09

ĐT Minh Giang

NuiNho-VungTau@yahoo.com

Đẹp Là Gì Nhì ?

Bạn hỏi tôi: Đẹp là gì nhì ?
Phải môi hồng, má đỏ, mắt bồ câu
Phải mi cong, tha thướt dáng liễu sâu
Miệng chúm chím, cười nụ hoa hàm tiếu?

Bạn hỏi tôi: Đẹp là gì nhì ?
Phải mày tằm, mắt phụng, nét giai nhân,
Phải vai năm tấc rộng, dáng thiên thân,
Râu hàm én, mặt vuông chàng Từ Hải ?

Bạn hỏi tôi: Đẹp là gì nhì ?
Phải vầng trăng sáng tỏ giữa đêm khuya
Hay chiều mưa giọt nước mát đầm đìa,
Hoặc nắng sớm có mây hồng gió nhẹ ?

Bạn hỏi tôi: Đẹp là gì nhì ?
Phải tình buồn đẹp như tựa bài thơ
Vội dở dang, vội nước mắt đọng hồ,
Vội ly cách, vội nhớ nhung cách trở ?

Bạn hỏi tôi: Đẹp là gì nhì ?
Phải thiêng liêng tình Chúa, Phật trời ban
Vội thương yêu, an lạc cảnh thiên đàng
Vội bác ái, từ bi, và thanh thoát ?

Tôi, Thi Sĩ, trái tim Yêu đẹp nhất
Bơi chân thành rung động, chẳng tính toán,
Không cân phân hơn kém chuyện giàu sang
Không lừa lọc, không trí mưu thì đoạn

Tôi vẫn ước, cuộc đời thôi hờn oán
Chi còn là thân ái với yêu thương
Đời có không, không có vẫn như thường
Chi còn lại Tình Yêu là đẹp nhất

Yêu đất nước, lúc hưng suy còn mất
Yêu Mẹ Cha, ân biển rộng trời cao
Yêu tình nhân, tình hoa mộng ngọt ngào
Yêu chồng vợ, khổ vui cùng chia xẻ

Có những lúc cuộc đời ta xem nhẹ
Như mây trôi, như gió thổi, tờ giấy,
Và hồn ta bỗng chợt thấy bản khoản
Ngờ ngẩn hỏi: Tình Yêu nào đẹp nhất ?

Sương Lam

Thực hiện không thơ:
Linh Thủy

TRÒ CHƠI VUI: CHANH ỚT & BÁCH HỢP

Ý Nga

Trò chơi này gợi nơi trẻ sự tò mò rất nhiều về ngôn ngữ Việt. Trẻ về nhà sẽ hỏi cha mẹ, ông bà suốt ngày về những **chữ nói lái** có ý nghĩa. Bài tập từng được cho trẻ mang về nhà đã đem lại nhiều kết quả rất bất ngờ và cho thấy phần nào sự thành công trong việc dạy tiếng Việt và chơi với các em: **Phải vui & lành mạnh** thì mới có sức hút

Quý Trưởng Hướng Đạo hoặc thầy cô giáo nên tập hát trước và yêu cầu phải vừa hát vừa vỗ tay thật to để tạo không khí sôi động. Cần 2 người xung phong (1 nam, 1 nữ) để **bí mật đặt tên cho họ** khi bị quản trò hỏi

HÁT HỎI TÊN:

1-*Anh tên chi? Là anh tên chi?* (vừa hát vừa vỗ tay)

Người đầu tiên được Quản Trò hỏi bắt buộc phải khai tên là CHANH CHUA

HÁT CHÊ:

2-*Anh tên chi mà y tên CHANH. Chanh chua chua là chua chua chanh thì CHẤM MUỐI ỚTTTTTTTTT*

[kéo dài chữ ớt ra để trêu ghẹo]

HÁT KHEN:

3-*Anh tên chi mà thơm như hoa! Hoa thơm hương là hương... Bách... Hợp! Ha ha ha!*

Là **HOA BÁCH HỢP**

Vỗ tay 3 nhịp liên tục để khen ngợi và nhắc lại 3 chữ HOA BÁCH HỢP

Người thứ 2 được Quản Trò hỏi bắt buộc phải khai tên là HOA HUỆ

TRÒ CHƠI

1-*Anh tên chi là anh tên chi?* (vừa hát vừa vỗ tay)

Quản Trò hỏi tên theo thứ tự vòng tròn, theo chiều kim đồng hồ, và yêu cầu trả lời phải 2 âm trở lên (TD: Ngọc Lan, Mạnh Cường), không được đọc âm (như Lan, Cường) vì đọc âm thì không thể nói lái được

Trong trò chơi này ai cũng là ANH hết nha! > **Anh tên chi** thì mới **y tên chanh** được, (còn nếu là **BẠN tên chi** thì **bị tên CHAN** là bí... bí... bí... J)

Ai bị CHẤM MUỐI ỚT thì phải đứng ra sau lưng người ngồi bên phải

Mục đích là giúp trẻ em **học hỏi tiếng Việt với nét độc đáo trong dân gian qua hình thức nói lái**

Ai muốn trả lời tên gì cũng được, Quản Trò phải tìm cách “bàn ra” làm sao **cho vui**, nhưng **không được xúc phạm đến người trả lời**. Vì là văn hóa và giáo dục cho nên **không được diễn ra nghĩa kém thanh nhã**.

Khen thì nên xoay vào **3 LỜI HỨA & 10 ĐIỀU LUẬT HD**.

Có thể xếp xen kẽ các trường vui tính ngồi đều trong vòng tròn, những trường này phải nghĩ ra những tên mà khi nói lái lại **mang ý hài hước**, chữ phải thông dụng theo văn nói dễ hiểu thì trẻ em mới cười nhiều và nhớ lâu.

TD 1 tên: DÍCH ÚP > **GIÚP ÍCH** (Quản Trò vui tính sẽ DÍCH chiếc dép lên rồi ÚP xuống, làm ra vẻ như sắp CHÊ, nhưng sau đó lại khen và dạy LỜI HỨA HD: -HDS **Giúp đỡ mọi người bất cứ lúc nào** hoặc điều luật thứ 3-HDS **có bốn phận giúp đỡ mọi người**

Các tên như: DƯ DẠNH (**Danh Dự**), TRANH THÙNG (**Trung Thành**), THU HÃN (**Thân Hũu**), LỰ SỊCH (**Lịch Sự**). ĂN NHÁI (**Nhân Ái**), LÂN VỜI (**Vâng Lời**), TUI VƯỚI (**Vui Tươi**), KẶN KIỀM (**Cần Kiệm**), SONG TRẠCH (**Trong Sạch**), KHA PHÁI (**Khai Phá**) là những chữ khi nói lái sẽ ra luật và lời hứa HD.

Chơi nhiều lần, các em thông minh đều thử sẵn những câu trả lời rất bất ngờ và hào hứng. Quý Trường nên hẹn các em chơi lần sau và dặn dò các em về nhà học thêm nơi ông bà, cha mẹ những chữ nói lái mang ý nghĩa vui tươi trong sáng để lần sau chơi tiếp. Có thể thay đổi đề tài sao cho vui nhộn mà có ý nghĩa thì các em sẽ rất thích thú.

Ý Nga đã có kinh nghiệm và bảo đảm là trẻ chơi sẽ không nhớ giờ về!

TD 2: Tôi tên THỦY HẰNG

Quản Trò: THỦY HẰNG nói lái lại là THÂN HÌ > TỐT QUÁ! Cười hi hi vui vẻ tới ngày là tốt, dù có thơ thần cũng không sao. Luật HD, điều thứ 8 đã dạy: HDS gặp khó khăn vẫn vui tươi.

Quản Trò bắt nhịp cho mọi người cùng HÁT KHEN

THƯỜNG, PHẠT: Người thua bị phạt > cứ bốn người nắm cổ tay nhau để kên người thắng đi một vòng, như vậy chúng ta **tập thể lực cho các em luôn. Vừa học hát, vừa học chữ, vừa suy nghĩ, vừa tập các em nói tiếng Việt vui vẻ**

CÁC THÍ DỤ VUI KHÁC

-CANH THIU nói lái lại là THANK YOU

-JENNIFER nói lái lại là FAN NEEDS DÓ phải không nè? Sao cái quạt lại cần dơ? Cần sạch sẽ chứ!

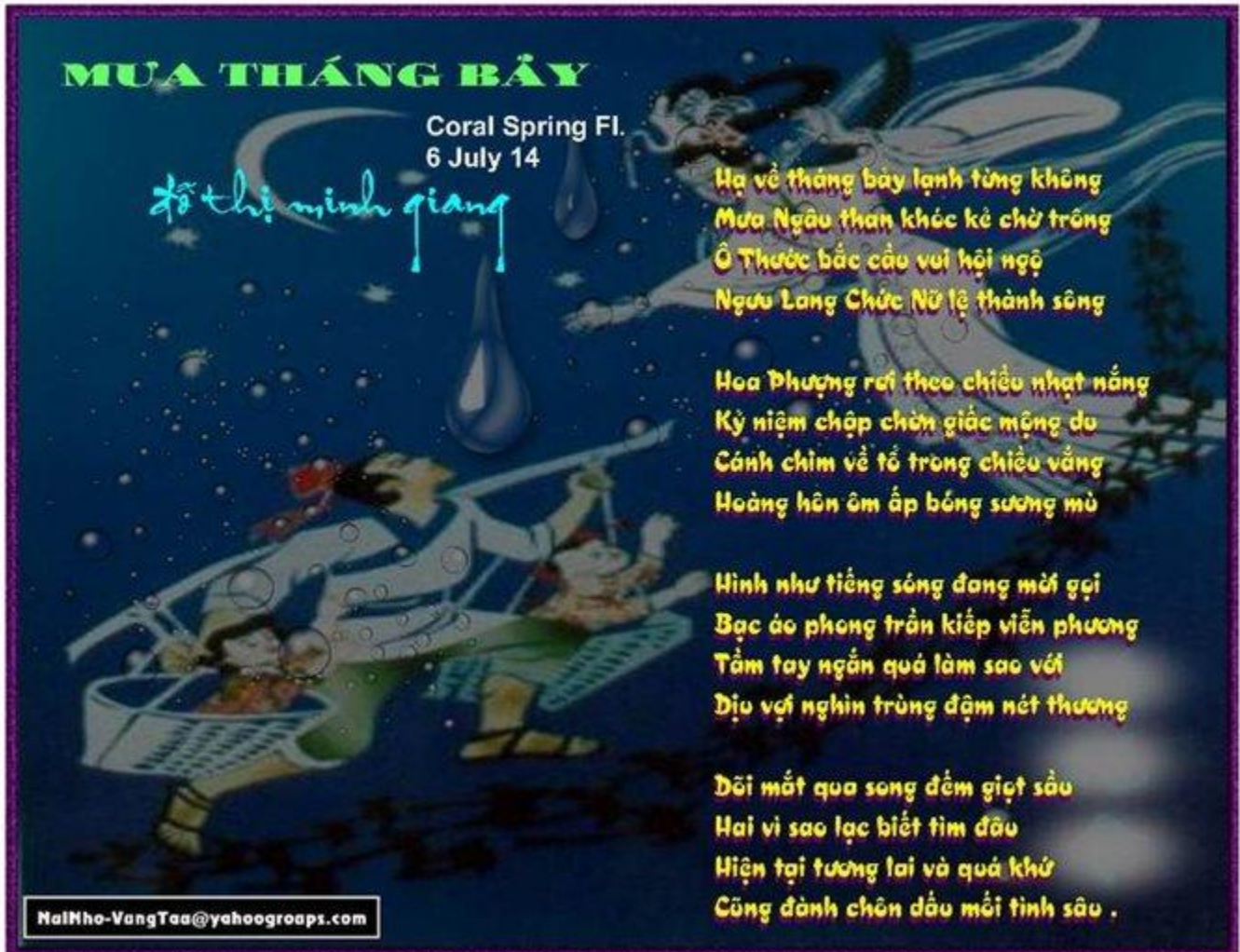
-NGUYỄN thì người Ý đọc là NGỬ YÊN phải không há? Chèn đét ời NGỬ YÊN nói lái lại là YÊNHÔNG KHÔN [không được nói chữ NGU).

(Nếu vòng tròn quá đông thì mời tất cả ai họ NGUYỄN phải đứng ra sau lưng người ngồi bên phải, cho vòng tròn nhỏ lại)

Quản Trò bắt nhịp cho mọi người cùng hát “Chanh chua chua là chua chua chanh thì chắm muối ớt”

-VĂN THÀNH: THÂN ngoài VÀNH mà không thân trong bụng thì CHANH ỚT > HÁT CHÊ
-QUANG MINH > MANG HUYNH: huynh yếu ớt, biết mang huynh trên lưng là tốt thì HÁT KHEN.

Ý Nga

MUA THÁNG BẢY
Coral Spring Fl.
6 July 14
Đỗ Thị Minh Giang

Hạ về tháng bảy lạnh từng không
Mưa Ngâu than khóc kẻ chờ trông
Ô Thước bắc cầu vui hội ngộ
Ngưu Lang Chúc Nữ lệ thành sông

Hoa Phượng rơi theo chiều nhạt nắng
Kỷ niệm chập chờn giấc mộng du
Cánh chim về tổ trong chiều vắng
Hoàng hôn ôm ấp bóng sương mù

Hình như tiếng sóng đang mời gọi
Bạc áo phong trần kiếp viễn phương
Tầm tay ngăn quá làm sao với
Dịu vợ nghìn trùng đậm nét thương

Đôi mắt qua sông đêm giọt sầu
Hai vì sao lạc biết tìm đâu
Hiện tại tương lai và quá khứ
Cũng đành chôn dấu mỗi tình sâu .

NaiMho-VangTaa@yahoo.com

Ai Bảo Đàn Ông Không Biết Khóc

Những ngày hội của giải túc cầu thế giới 2014 đã qua nhưng dư âm của trận chung kết giữa Đức và Argentina để tranh chức vô địch túc cầu thế giới vẫn còn đây.

Người viết không rành về túc cầu với những luật lệ thẻ vàng, thẻ đỏ, việt vị, đá phạt góc, đá luân lưu v...v... và nhớ tên những cầu thủ nổi tiếng của túc cầu nên không dám loạn bàn “Mao Tôn Cương” các trận đấu kéo bị quý ông rầy. Smile!

Nhưng người viết cũng đã cùng chàng ngồi xem trận đấu Đức đè bẹp Brazil 7-1, trận đấu Argentina thắng đội Hoà Lan 1-0 nhờ đá luân lưu và trận chung kết Đức thắng Argentina 1-0 ở giờ phút 113 của trận đấu để đoạt giải vô địch túc cầu thế giới 2014 tại Brazil.

Người viết cũng hét to “Vô, Vô” mỗi lần thấy một cầu thủ đá banh vào lưới của phe bên kia. Và thở dài “tiếc quá hụt rồi” mỗi khi thấy thủ môn chụp được trái banh đó hay trái banh bị đội ra ngoài. Thế là mất một cơ hội được làm bàn. Người viết cũng thấy vui khi đội tuyển Đức thắng trận và cũng thấy xót xa, đau buồn khi thấy đội tuyển Argentina thua trận.

Niềm vui chiến thắng của phe bên này cũng là nỗi buồn thất bại của phe bên kia. Tôi đã thấy những nụ cười chiến thắng của những cầu thủ Đức, của những “Fan” ủng hộ. Tôi cũng đã thấy những giọt nước mắt của những Fan ủng hộ đội tuyển Brazil bị thua trận thâm năm nay và những giọt nước mắt của những cầu thủ Brazil, Hoà Lan, Argentina khi thua trận. Ai bảo đàn ông không biết khóc? Họ cũng là những con người có trái tim tình cảm kia mà, khi vui thì cười, khi buồn thì khóc mà lị!

Các cầu thủ Đức reo hò, ôm nhau mừng rỡ, cười to hơn hờ bao nhiêu thì các cầu thủ Argentina đau buồn thẫn thờ, khóc lóc áo não bấy nhiêu sau khi trận đấu kết thúc. Cầu thủ Lionel Messi của Argentina dù được trao giải Quả bóng vàng cho cầu thủ hay nhất World cup vẫn không thể nở được nụ cười (nếu có cười thì vẫn là nụ cười héo hon) khi nhận giải vì đội Argentina đã thua trận rồi.

Như vậy, đội Đức đã lập kỷ lục là đội banh Âu Châu lần đầu tiên trong lịch sử túc cầu thắng trận trên lục địa Châu Mỹ và đã 4 lần đoạt danh hiệu vô địch túc cầu thế giới. Trước đây Đức và Argentina từng hai lần đối đầu trong trận chung kết World Cup. Argentina giành chiến thắng vào năm 1986 và Đức giành chiến thắng vào năm 1990.

Thế là có kẻ thua người thắng. Thế là có kẻ khóc người cười! Trong bất cứ những cuộc tranh đua nào cũng thế.

Trước đó hai ngày, đội tuyển Argentina vui cười hơn hờ sau khi thắng đội tuyển Hoà Lan thì hôm nay lại lặng im đau buồn khi bị thất bại dưới tay đội Đức ở phút 113 với cú đá tuyệt vời của cầu thủ trẻ Mario Gotze (số 19), mới được vào thay thế. Anh đã nhận banh từ cánh phải của André Schurrle (số 9), rồi với cú "sút" chân trái có giá trị lịch sử, đưa banh xéo vào góc trái khuôn thành, thủ môn Argentina Sergio Romero đã phải chụp hụt trái banh này và Gotze đã đem chiến thắng về cho đội Đức. Bravo! Điều này đã làm cho người viết lan man nghĩ đến câu nói của người xưa: “Cao nhân tác hữu cao nhân trị” tạm hiểu là “mình giỏi thì cũng có kẻ khác giỏi hơn mình nữa đấy” nên đừng có vội mừng, tự cao tự đại nha bạn!

Theo tin tức báo chí thì ở Việt Nam có những cuộc đánh cá về hai độ thắng thua rất lớn. Có những màn cầm cố đồng hồ, xe cộ, nhà cửa, người chồng vì thua cá độ, nợ nần chồng chất, không có tiền trả nợ nên đã phải bỏ vợ bỏ con bỏ nhà bỏ cửa chạy trốn chủ nợ v.v..

Thật là vô minh! Thật là đáng thương!

Nhà Phật đã dạy: Con người vì Tham, Sân Si mà đau khổ triền miên, sinh tử luân hồi trong cuộc đời trần thế.

*“Trong cuộc sống chuyện thế gian lành dữ
Một chữ Tham khiến bao kẻ vô tâm
Ngày qua ngày tạo thêm những lỗi lầm
Qua năm tháng tạo thành bao nghiệp ác*

*Nghiệp ác ấy theo ta qua kiếp khác
Như bóng hình, như nhân quả chẳng sai*

*Chuyện trả vay, vay trả, tiếp tục hoài
Nơi trần thế ta luân hồi muôn kiếp”*

(Thơ Suong Lam)

Chuyện đá banh kể như đã chấm dứt khi đội tuyển Đức trở về xứ sở được đón tiếp tung bừng và cả nước đang ăn mừng chiến thắng. Chúng ta đang chờ đợi một cuộc so tài hào hứng World Cup 2018 sẽ tổ chức ở Nga. Bạn cứ “wait and see” nhé.

Chúng ta cũng đừng quên rằng cuộc đời là những sự tranh đua, giành giật. Kẻ chiến bại hôm qua có thể là kẻ chiến thắng ngày mai nếu có lòng kiên nhẫn, học tập từ sự thất bại của mình, thay đổi phương thức làm việc, đoàn kết, trau dồi luyện tập thì có thể trở thành kẻ chiến thắng ngày mai. Còn như kẻ chiến thắng hôm nay nếu cứ “ngủ yên trên chiến thắng”, tự phụ, chia rẽ, lơ là lười biếng tập luyện thì cũng có thể trở thành kẻ chiến bại ngày mai. Bạn đồng ý chứ?

Cuộc đời luôn luôn thường xảy ra những việc thắng thua, còn mất, có không không có và đau khổ vì hai chữ danh lợi, sĩ diện, bản ngã. Ai cũng muốn mình là kẻ thắng cuộc, được mọi người tôn sùng, kính trọng, Nhưng khi biết mình nhỏ bé trước những gì to lớn, tốt đẹp hơn thì sẽ bị những cú sốc chết người như câu chuyện đầy thiền vị dưới đây:

Chuyện con ếch và biển cả

Patrul Rinpoche kể cho chúng ta câu chuyện về một con ếch già suốt đời sống trong một cái giếng âm. Một ngày kia có con ếch từ ngoài biển vào thăm nó. Nó hỏi:

- Anh từ đâu đến?
- Từ biển.
- Biển của anh to bao nhiêu?
- To không lồ.
- Anh muốn nói là bằng cỡ chừng phần tư cái giếng của tôi đây chứ gì?
- Không, lớn hơn cơ.
- Lớn hơn à? Vậy thì bằng nửa cái giếng của tôi không?
- Không, lớn nữa kia.
- Thế... Chẳng nhẽ lại bằng cả cái giếng của tôi à?
- Không có thể so sánh được.
- Chuyện vô lý! Tôi phải đi xem cho tận con mắt.

Chúng cùng đi. Khi con ếch ở giếng trông thấy đại dương, nó bị một cú sốc kinh hoàng tới nỗi nó nổ tung ra thành từng mảnh.

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Cũng xin mời quý bạn đọc thêm bài viết dưới đây để tìm được sự an vui trong cái thuận duyên và nghịch duyên của cuộc đời chúng ta đang sống nhé.

Biết Sống Tùy Duyên

Tùy duyên là hoan hỷ chấp nhận những gì xảy ra trong hiện tại, tạm ngưng tranh đấu và bình thản chờ đợi nhân duyên thích hợp hội tụ. Nhiều khi chính thái độ ngưng tranh đấu và

bình thản chờ đợi ấy lại là nhân duyên quan trọng để kết nối với những nhân duyên tốt đẹp khác. Ta đừng quên khi một việc được thành tựu thì phải hội tụ hàng triệu nhân duyên, nếu chỉ thiếu một duyên thì nó cũng có thể không tựu thành.

Nếu ta có hiểu biết sâu sắc hay từng trải nghiệm thì trong vài trường hợp ta có thể đoán biết được mình nên làm gì và không nên làm gì để cho nhân duyên tốt hội tụ đầy đủ trở lại và nhân duyên xấu sớm tan biến đi.

Ta thường gọi nhân duyên tốt là thuận duyên, và nhân duyên xấu là nghịch duyên, tức là những điều kiện có lợi và bất lợi cho ta. Có những duyên thuận với ta, nhưng nghịch với kẻ khác và ngược lại. Đó chỉ là nói trong phạm vi con người, trong khi nhân duyên luôn xảy ra với vạn vật trong khắp vũ trụ. Bản chất của nhân duyên thì không có thuận nghịch, tốt xấu. Nó chỉ hội tụ hay tan rã theo sự thích ứng giữa các tần số năng lượng phát ra từ mọi cá thể mà thôi. Ấy vậy mà thói quen của hầu hết chúng ta khi đón nhận thuận duyên thì luôn cảm thấy sung sướng và rất muốn duy trì mãi nhân duyên ấy, còn khi gặp phải nghịch duyên thì luôn cảm thấy khó chịu và tìm cách tránh né hay loại trừ.

Nhưng chưa hẳn thuận duyên sẽ đem lại giá trị hạnh phúc hay nghịch duyên sẽ mang tới khổ đau, bởi có khi nghịch duyên đưa tới sự trưởng thành, còn thuận duyên dễ khiến ta yếu đuối. Và nhiều khi thuận duyên ban đầu nhưng lại biến thành nghịch duyên sau này, có khi nghịch duyên bây giờ nhưng lại biến thành thuận duyên trong tương lai. Tất cả đều tùy thuộc vào bản lĩnh và thái độ sống của ta.

Do đó, ta không cần phải khấn trương thay đổi những nhân duyên mà mình không hài lòng, hay cố gắng tìm kiếm những nhân duyên mà mình mong đợi. Khi tâm ta đã vững chãi đủ để tạo ra những nhân duyên an lành thì những nhân duyên tương ứng sẽ tự động kết nối. Mà sự thật khi tìm được sức sống từ nơi chính mình rồi thì ta sẽ không còn coi là quan trọng những giá trị bên ngoài nữa. Nhân duyên nào cũng được cả, thông dong tụ tại. Đức DaLaiLaMa có dạy: "Hãy nhớ rằng khi không đạt được những gì bạn muốn, đôi lúc, lại là sự may mắn tuyệt vời."

Bodhgaya Monk

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khoẻ và mọi sự an lành đến với các bạn nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiền Nhân

Sương Lam

(Hình ảnh và tài liệu sưu tầm trên internet, qua email bạn gửi-MCTN234-ORTB 635 7-18-14)

Mời quý anh chị xem youtube dưới đây để biết rằng đàn ông cũng biết khóc khi buồn.
Brazilian Fans Crying During World Cup 2014 Semi-Final - 1 Brazil vs 7 Germany!!!

<https://www.youtube.com/watch?v=RY6A7y8WxQE>
Suong Lam

Website: www.suonglamportland.wordpress.com
<http://www.youtube.com/user/suonglam>

EM BÔNG CON

*Em bông con.
Con không còn nhịp thở.
Em gọi anh
Anh đã biến thành mưa.
Anh nhìn em
Chia tìm đau vụn vỡ.
Lau mắt em
Bằng vãn thơ rất thà.*

*

Biển cuồng nộ, con đã không còn nữa,
Em thét gào, em nức nở đêm khuya,
Trời bao la, em không một ruột rà,
Ôm núm ruột! Ru lời buồn từ già...

Ôi thương quá! Em tôi cùng thảm họa,
Đất nước này, từ cưỡng chiếm vong gia,
Đảng lên ngôi, dân chết hết thật thà,
Nghe buồn bã Khúc Thái Hòa Thống Nhất.

Con đã mất, em nhắc hoài: **Mất đất!**
Rồi hôm nay **mất nước** nữa kìa em!
Mẹ Việt Nam ngày càng khổ, nhục thêm
Ai gào thét cho Sóng gầm, Bão nổi?

Bao đồng đội đã cùng anh đánh đổi

*Tưởng niệm 60 năm Hiệp Định Geneve
với một cuộc "bỏ phiếu bằng chân" năm 1954
của hơn một triệu người miền Bắc di cư vào miền
Nam,
chúng ta không thể quên cuộc "bỏ phiếu bằng
chân"
sau năm 1975 của hai triệu rưỡi người tỵ nạn CS
bằng cách di tản và vượt biển để tìm tự do,
trong đó có gia đình chúng tôi
Ý Nga thành kính tưởng niệm những THUYỀN
NHÂN
đã bỏ mình trên biển Đông*

Mạng sống này để tiếp nối sử thiêng
Nào phải để hôm nay bọn bạo quyền
Đem dâng đất của tổ tiên cho giặc.

Dân cuồng nô thời mới an xã tắc!
Em nhắc anh, cho sâu sắc vần thơ
Hãy nhắc luôn cho anh giữ vững Cờ
Cờ Chính Nghĩa ươm ước mơ quật khởi!

Ý Nga

Tranh: LÊ THÚY VINH

Đàn Bà Là Gì Nhi?

Đàn bà là món quà quý giá đặc biệt mà Thượng Đế tặng cho trái đất . Từ ngày có đàn bà, trái đất sống động vui vẻ hẳn lên. Ngày xưa lúc chưa có đàn bà, người đàn ông cảm thấy tâm hồn căn cõi chả có đối tượng nào để mơ, mà mộng. Cuộc đời chán nản, "boring". Ăn rồi chỉ muốn nằm chèo queo ở nhà. Có bóng hồng xuất hiện, mắt các chàng bỗng sáng lên, tâm hồn bỗng phơi phới, yêu đời, đầu óc đâm ra mơ mộng, nghĩ toàn những danh từ thật bóng bẩy ướm át để tán tỉnh các nàng. Người ngắm các chàng cũng đẹp trai sáng sủa hẳn ra, vì tối ngày được trau chuốt . Không đi tán đào ăn diện làm gì cho mất công, phải không quý vị liền ông?

Quên nữa, điều này mới là quan trọng. Có đàn bà các ông sạch sẽ hẳn ra. Ông nào lười biếng không chịu tắm gội, sửa soạn đi gặp đào cũng phải tắm rửa sạch sẽ, đánh răng đánh lợi kỹ càng. Để chắc ăn các ông còn súc miệng thêm bằng Listerine nữa chứ. Tóm lại là nhờ có đàn bà, đàn ông lúc nào cũng phải cố gắng ăn ở hợp vệ sinh thơm tho sạch sẽ.

Các ông hà tiện không chịu chi tiêu cũng trở nên rộng rãi hào hoa hơn. Đi tán đào thì phải bao các nàng ăn uống. Lâu lâu cũng phải quà cáp để lấy lòng người đẹp. Thành ra, dù khéo cách mấy, các ông cũng phải mở bóp chi tiêu. Chi mãi thành quen, tính khéo đỡ đi được một chút .

Trên đây chỉ là ba cái "công dụng" lẻ tẻ . Cái công dụng có chương lực mạnh nhất là đàn bà đã mang lại sự trường tồn cho nhân loại. Không có đàn bà trái đất sẽ vắng hoe. Làm sao loài người có thể sinh sôi, nảy nở nếu đàn bà không mang nặng đẻ đau? Không có đàn bà chắc chắn loài người sẽ tuyệt chủng. Như vậy đàn bà xứng đáng được tôn vinh là người quan trọng nhất trên trái đất (VIP đấy).

Dù là VIP, người đàn bà vẫn bị xếp đặt ở một vị trí thật khiêm tốn. Xã hội Việt Nam đặt ra những phong tục tập quán thật bất công với đàn bà. Chẳng hạn như "Xuất giá tòng phu. Phu tử tòng tử ". Về phương diện mê tín dị đoan cũng trọng nam khinh nữ. Hễ ra ngõ gặp trai là hên, gặp gái là xui. Sau khi lập gia đình, người đàn bà phải mang tên của chồng. Tên của mình bị chìm vào quên lãng.

Lớn lên con gái bị lép vế đủ thứ. Trong gia đình, bao giờ người con gái cũng phải làm việc nhiều hơn con trai và không được cưng chiều bằng con trai. Trong việc "bò bịch" con gái chỉ là người bị động, nghĩa là bị dụ dỗ tán tỉnh. Con trai mới là chủ động, tự mình đi bắt bò tán gái. Vậy mà nếu con gái có nhiều bò vẫn bị coi là đồ gái hư, lãng loàn, trác nết. Con trai có nhiều bò lại được khen là "anh chàng đó nhiều bò, hào hoa phong nhã" .

Khi lập gia đình, ông nào cũng muốn cô dâu phải còn mới toanh trong trắng nguyên vẹn trong khi các ông đã cũ xì cũ xị xài không biết bao nhiêu lần. Lấy nhau rồi, đàn ông vẫn có quyền "trao năm thê bảy thiếp", nhưng đàn bà ngược lại "gái chính chuyên chỉ có một chồng".

Đến lúc có con, đàn bà là người mang nặng, đẻ đau. Thức khuya, dậy sớm, lo cho con cho đến ngày chúng khôn lớn. Người mẹ bao giờ cũng vất vả với con nhiều hơn là bố . Vậy mà hễ cái gì dính dáng đến mẹ thì bị gọi là họ ngoại . Có nghĩa là vòng ngoài, ngoại tộc . Cái gì dính dáng đến bố được gọi là họ nội. Nội là bên trong, gần gũi thân thiết. Bị đối xử bất công như vậy mà người đàn bà vẫn chấp nhận vui vẻ, thử hỏi có tội nghiệp hay không?

Dù có ghen ghét và kỳ thị đàn bà tới đâu đi nữa, cũng không ai có thể chối cãi đàn bà đáng yêu vô cùng. Đọc đến đây, nhiều đáng mày râu bị vợ đi hay bị đào hành hạ sẽ mắng mỏ tới tấp "nhờ chị tí nhé! mấy điều chị nói về đàn bà ở trên chúng tôi nghe đã ngứa tai lắm rồi, nhưng không cãi được vì chị nói có lý quá. Nhưng còn cái câu chị khen đàn bà đáng yêu vô cùng thì phải xét lại. Chả hiểu mấy mẹ bà chẳng đang hành hạ chúng tôi, nó đáng yêu cái chỗ nào".

Bình tĩnh suy nghĩ lại đi các ông ơi! Khởi thủy đàn bà bao giờ cũng đáng yêu. Không đáng yêu các ông đại gì mà theo đuổi, o bế, tán tỉnh. Hứa những hứa cuội đủ điều, rồi mang xe bông rước về làm

vợ. Có ai đi tán một con mẹ đáng ghét để mong được làm người yêu hay làm vợ đâu. Bằng chứng cụ thể là thơ tình gửi cho đàn bà bao giờ các ông cũng viết "Em yêu", "Em yêu quý", "Em yêu dấu". Cuối thơ bao giờ cũng không quên "yêu em nhiều lắm" v.v .. và v.v ...

Vậy nếu em không đáng yêu, mắc chứng mắc toi gì mà yêu em lắm thế? Vậy thì đàn bà đáng yêu là cái chắc chứ còn phải xét đi xét lại gì nữa. Lấy các ông rồi những người đàn bà đáng yêu nếu có thể trở thành bà chẳng đáng ghét cũng chẳng có gì phải ngạc nhiên. Đàn bà vốn thông minh "Nhập gia" phải "tùy tục" chứ làm sao hơn được. Ông chồng "quá trời", cực chẳng đã, bà vợ mới phải ra tay. Lý do thật đơn giản, đàn bà vốn mềm dẻo "ở bầu thì tròn, ở ống thì dài". Ông chồng "quá xá quá xa" mà vợ hiền khô thì coi "hồng hạp". Đàn bà phải tập thay đổi cho nó "xứng đôi vừa lứa" với chồng. Như vậy các ông phải khen đàn bà mới phải. Nỡ lòng nào các ông lại gọi đàn bà bằng những cái tên chẳng êm ái tí nào "cọp cái", "bà chẳng", "su tử Hà Đông" v.v... Ăn ở kiểu đó là hồng có "phe"(fair) đâu à nghe. Trời phạt chết đó. Muốn lên thiên đàng hay niết bàn, các ông nên ăn ở có trước có sau. Nghĩ đến đàn bà, các ông nên nghĩ đến những hình ảnh đẹp đầy mộng mị mà các ông mê mẩn ở những giây phút của thuở ban đầu.

Hãy nhớ đến căn nhà các ông sống hồi độc thân nó lạnh lẽo, im vắng, chán nản như thế nào. Đến khi có nàng xuất hiện, tất cả đều biến đổi một cách nhiệm màu. Trong nhà đầy tiếng cười nói ríu rít của trẻ thơ. Căn bếp lúc nào cũng ấm cúng với cơm dẻo canh ngọt, chiếc giường xưa kia lạnh lẽo vì chăn đơn gô chiếc, nay đã được sưởi ấm bằng ái ân nồng ấm của tình nghĩa vợ chồng.

Nghĩ như vậy các ông sẽ thấy đàn bà không chỉ đơn thuần là những người vợ. Đàn bà là những chiếc đũa thần, đã mang sự sống, niềm vui, hạnh phúc đến cho nhân loại. Tưởng tượng thế giới toàn đàn ông sẽ buồn nản đến thế nào. Tim các ông sẽ không có đối tượng để mà rung động. Hồn các ông sẽ không bao giờ có cơ hội nhưng nhớ mộng mơ. Các ông sẽ chẳng bao giờ được hưởng niềm vui nhìn đàn trẻ thơ tung tăng đùa giỡn. Và cuối cùng các ông sẽ chẳng bao giờ hiểu được ý nghĩa của tình yêu.

Tôi nhớ mỗi năm khi ngày "Mother's Day" đến, các ông thường kiếm có "em là vợ anh chứ có phải là má anh đâu mà anh phải mua quà."(Câu này tôi nghe quen quen quý vị ạ !)

Dù những người vợ không phải là má của các ông, nhưng các nàng đã cho các ông những đứa con xinh đẹp ngoan ngoãn. Những người vợ xứng đáng được tặng một món quà trong ngày Mother's Day, dù nhỏ bé cũng được, nhưng thể hiện cái tình nồng ấm của nghĩa vợ chồng . Đàn bà dù là chiếc đũa thần nhưng vẫn thèm được chồng yêu, chồng chiều và nhất là "chồng cho quà."

Các ông đừng bao giờ quên điều đó nhé!

Hồng Thủy

Em Biết!

*Em biết ! Anh thường đến với em
Mỗi lần nhìn lá rớt bên thềm
Mỗi chiều ngắm ánh tà dương xuống
Em biết ! Anh đang vuốt tóc em*

*Em biết ! Chưa hề xa cách anh
Anh là tất cả ở loanh quanh
Là mây là nắng là sương gió
Trong bóng trăng ngà vẫn có anh.*
Kiều Mộng Hà

CHỖ TẬN CÙNG

Em biết ! Anh đi chẳng trở về ()
Mà sao tâm thức vẫn u mê
Mỗi ngày thấp nển mời anh đến
Tối Yên chung phèn, sáng cà phê*

*Em biết ! Anh về lại chốn xưa
Nơi không giông bão, chẳng gió mưa
An vui trong cõi nhàn, thanh tịnh
Em biết ! Mà sao ... đau đớn chưa !*

*Em biết ! Từ nay cách muôn trùng
Buồn vui, thôi cất giấu vào trong
Nhớ xưa cùng đứng nghe chim hót
Nay ngắm mây bay... chỗ tận cùng.*

*Em biết ! Anh thường đến với em
Mỗi lần nhìn lá rớt bên thềm
Mỗi chiều ngắm ánh tà dương xuống
Em biết ! Anh đang vuốt tóc em*

Em biết ! Chưa hề xa cách anh

Thôi Quên Ngày Tháng Ngậm Ngùi

(Tặng Ngọc Quyên)

*Thôi quên ngày tháng ngậm ngùi,
Quên đi thương nhớ mà người đã trao.
Tình ta chừ đã xanh xao,
Gió mưa 2 chónghẹn ngào lòng đau.
Lau đi những giọt lệ sầu,
Nhớ thương rồi cũng bạc đầu hắt hiu.
Tuyết sương đã đủ tiêu điều,
Buồn chi thêm để trăm chiều xót xa.
Ngửa nghiêng giữa lớp phong ba.
Thuyền ai chừ đã ngàn xa, mịt mờ.
Người đã tách bến xa bờ,
Đời chờ chi! Đến bao giờ mới thôi!!!
Thôi quên ngày tháng ngậm ngùi,
Quên đi yêu dấu mà người đã trao!*

Hoài Hương

CÓ THĂNG MỚI TIỀN!

*

(Cám ơn Quý Trường đã cùng Ý Nga
trao đổi tâm tư về HƯỚNG ĐẠO SINH tại TT10
nhé)

*

Đàn chị không công bằng
Đòi hỏi ai yêu mến?
Đàn anh không chơi đẹp
Em út làm sao thặng?

Tánh tình luôn vị kỷ
Ai người được thưởng công?
Anh, chị không tự trọng

Anh là tất cả ở loanh quanh
Là mây là nắng là sương gió
Trong bóng trắng ngà vẫn có anh.

Kiều Mộng Hà

May 31. 2014

(*) *Mượn câu thơ Thái Can*

HƯỚNG ĐẠO SINH SẮP! SẴN!

SẮP SẴN thật hăng say
Bất kể đêm hay ngày
Hướng Đạo sinh đều chạy
GIÚP ÍCH cùng góp tay.

Vượt sông suối đầm lầy
Tìm bóng mát, bụi cây
Ý hay đem truyền đạt
Bao kinh nghiệm dạn dày.

Chậm Chậm* học nhanh nhanh
Bao nữ tú, nam thanh
Chân thành thay vờ vĩnh
Đàn em noi đàn anh.

Học tự lực cánh sinh
Học vâng lời, trung thành
Học mưu sinh, thoát hiểm
Và thương người chung quanh.

Mọi việc đều tập tành
Lật trang sử hùng anh
Tự trau dồi nhân cách
Tập chịu đựng hy sinh.

Ý Nga

Phi trường Houston, 4-7-2014.

Ai trọng người cuồng nông?

Phiêu lưu không sáng tạo
Thì làm sao hô hào
KHIÊM NHƯỜNG, đừng vênh vào
Áy, diễm tuyệt làm sao!

Người đủ thứ lếu láo
Chộn rộn lắm ồn ào
Bị mĩa mai chế nhạo
Ngay từ phút sơ giao.

Danh dự trên tất cả
Uy tín phải như hoa
Hoa cần hương lẫn sắc
Hoa Bách Hợp ấy mà!

Ý Nga

Phi trường Dallas, 4-7-2014

*Châm Châm: xin hiểu như một tên riêng

Thiền khi vợ chồng cãi nhau

Trong buổi họp của Hội Cao Niên Oregon, một thân hữu đề nghị người viết thử bàn về Thiền khi hai vợ chồng cãi nhau ra sao?

Hôm nay người viết xin được bàn ra tán vào đề tài này cho vui. Đây chỉ là ý kiến cá nhân của người viết mà thôi chứ không dám mạo phạm đến ai cả. Xin hãy niệm tình tha thứ cho người viết, nếu bạn không đồng ý nhé. Xin cảm ơn trước. Smile!

Sống trong vòng hôn nhân chồng vợ, nhiều người không biết rằng mình đã sống trong đau khổ triền miên hay sống trong hạnh phúc tuyệt vời.

Câu hỏi về thiền đường và địa ngục của một thế nhân có vợ con khi đi hỏi một thiền sư sẽ được trả lời như sau qua mẩu chuyện thiền vui vui dưới đây:

Có và không

Tú tài Trương Chuyết hỏi hoà thượng Tây Đường Trí Tạng:

- Có địa ngục và thiền đường không?
- Có.
- Không đúng rồi, tôi thường tham hỏi điều này nơi Hòa Thượng Kính Sơn, Ngài đều nói không?

Thiền sư Trí Tạng hỏi: Vậy ông có vợ con không?

- Ông ta xuất gia làm gì có vợ con.
- Bởi vậy Kính Sơn không có vợ con nên nói là không. Còn ông có vợ con nên ta nói có. Chừng nào ông được như Kính Sơn thì mới “Tất cả đều không”.

Bình: Thiền sư không có pháp cho người. Chỉ tháo dây cời trời nên theo chấp có nói không. Tùy chỗ chấp không nói có, ngay đó khiến học nhân tự thể nghiệm như uống nước lạnh tự biết.

(Nguồn: Thiền là gì? Biên soạn: Giác Nguyên)

Người viết cũng thường nói đùa với quý chú rề khi đại diện bạn bè chúc cô dâu chú rể trong tiệc cưới như sau: “Quý ông nên cưới vợ đi vì nếu quý vị gặp được người vợ hiền thì quý vị sẽ được hưởng hạnh phúc gia đình, còn nếu quý vị gặp một bà vợ dữ thì quý vị sẽ trở

thành triết nhân như Socrate vậy đó. Đẳng nào cũng có lợi cho quý vị mà”. Bạn đồng ý chứ?

Rồi thời gian qua, trong những buổi họp với thân hữu hay trong giao tế xã hội, người viết lại thường nghe quý bà than thở, tâm sự rằng: “Ông nhà tôi bây giờ khó tính, cáu gắt, ưa cự nự hơn ngày xưa nhiều” hoặc là “người gì khó chịu quá, không có galant như ngày xưa, ưa bắt lỗi bắt phải những chuyện không đâu v.v...”. Quý ông cũng thố lộ: “Mấy bà bây giờ sao khó ưa quá, không còn dịu dàng như hồi mới cưới nữa, cảm ràm hoài v.v và v.v.....”

Nói thật lòng, cuộc sống trong cõi nhân gian này là một dòng biến dịch không ngừng. Con người sinh ra và lớn lên, thay đổi về thể chất lẫn tinh thần từ tuổi thơ cho đến tuổi già theo quy luật sinh, lão, bệnh, tử như nhà Phật thường dạy. Có những thay đổi tốt và có những thay đổi xấu mà chính chúng ta đôi khi không nhận ra mà chỉ thấy những thay đổi của đôi phương mà thôi.

Khi gây gổ, tranh cãi nhau, chúng ta chỉ thấy khuyết điểm của phe địch mà quên đi họ cũng có những ưu điểm đấy. Nhất là quý ông thì tự ái to như cái nia, lúc nào cũng không chịu nhận lỗi của mình. Khi quý ông nổi nóng lên thì thường hay quát tháo um sùm, phát ngôn bừa bãi, nhiều khi còn xô tiêng Nho, tiếng Đức đối với bạn bè, và ngay cả với vợ con nữa! Quý bà khi giận chồng, giận con thì chỉ biết cằn nhằn cảm ràm, hoặc âm thầm rơi lệ, hoặc đi tâm sự với bạn bè mà thôi. Thường thì người đàn bà giỏi chịu đựng, nhẫn nhịn hơn so với quý ông, một phần vì sự giáo dục của văn hóa Á Đông, một phần vì là bản tính phụ nữ, nhất là quý bà ở thế hệ cũ. Xin lỗi quý ông nhé vì đó là một sự thật không chối cãi được theo sự cảm nhận của người viết mà thôi. Xin quý ông đừng giận nhé. Cảm ơn quý vị nhiều.

Thôi thì, chúng ta nên tập nhớ, tập nhìn những ưu điểm của người khác để mà sống vui sống khỏe nhé. “Smile!”

Nhiều chàng không nhìn ra được hoặc chẳng chịu nhìn thấy hạnh phúc, sự lo lắng, thương yêu chăm sóc của người vợ đối với chàng. Mời quý bạn đọc định nghĩa Vợ do người viết sưu tầm được như sau:

Định nghĩa Vợ

Vợ là mẹ các con ta,

Thường kêu “bà xã”, hiệu là “phu nhân”.

Vợ là tổng hợp bạn thân,

Thủ trưởng, bảo mẫu, tình nhân, mẹ hiền.

Vợ là ngân khố, kho tiền,

Gửi vô nhanh gọn, hơi phiền rút ra.

Vợ là biển cả bao la,

Đôi khi nổi sóng, khiến ta chìm phà.

Vợ là âm nhạc, thi ca,

Vừa là cô giáo, vừa là luật sư. ...

Hoặc là
Nhiều ông dám bảo vợ không là gì!?
Khoan khoan hãy nghĩ lại đi
Vợ quan trọng lắm không gì hơn đâu.
Việc nhà vợ có công đâu
Nấu cơm, nấu nước, rửa rau, pha trà...
(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Trong cuộc đời nơi nước Việt chúng ta, quý vị ông chồng, nhất là quý ông đi học tập cải tạo chắc hẳn đã biết phụ nữ Việt Nam giỏi giã, đảm đang như thế nào rồi nhỉ?

Đa số đàn ông Việt Nam của thế hệ xưa cũ vẫn còn có thái độ chồng chúa vợ tôi “xưa quá đi Diễm” này, trong khi quý ông “bị” đi học tập cải tạo về thì lại thương vợ thương con và “giỏi” hơn ngày xưa nhiều. Một thay đổi đáng khen! Thích nhé!

Sống trong cõi đời này ai ai cũng mong cầu được hạnh phúc.

Người viết xin mời quý bạn tìm hiểu những quan niệm sống của hai phe quý ông và quý bà về hạnh phúc ra sao nhé? Tài liệu sưu tầm được thì dài lòng thông nên người viết xin phép được tóm tắt những ý chính dưới đây mà thôi:

10 cách để sống hạnh phúc của quý ông

Một cuộc sống hạnh phúc là cuộc sống mà mọi thứ đều đi theo đúng quỹ đạo của nó. Bạn không phải lo âu về tình hình sức khỏe, tiền bạc, tình cảm... và còn hàng hà sa số những phiền muộn khác. Để đạt được điều đó, hãy tập cho mình quen dần với những quan niệm sống sau:

1. Biết sống lạc quan
2. Biết chọn đúng người bạn tri âm
3. Biết nhìn xa trông rộng
4. Biết cảm ơn
5. Biết hưởng thụ cuộc sống
6. Biết tự chăm sóc tốt cho cơ thể
7. Biết thay đổi những thói quen có hại cho cuộc sống
8. Biết hòa đồng cùng những người xung quanh
9. Biết mơ mộng
10. Biết tha thứ

(Nguồn:Theo Men's Health)

Những Bí Mật Của Người Phụ Nữ Hạnh Phúc

Mỗi người có cách riêng để được hạnh phúc. Khi cuộc sống trở nên bận rộn và căng thẳng,

đừng quên tạo ra cho mình những niềm vui nho nhỏ. Dưới đây là chia sẻ về 6 điều có thể giúp chị em hạnh phúc, khỏe khoắn và hài lòng với cuộc sống hơn, theo Sheknow:

- 1- Tập thể dục
- 2.-Tập hưởng thú vui cá nhân mà không thấy tội lỗi
- 3.-Tập trung vào chính mình
- 4.-Nhập vào một thế giới tưởng tượng
- 5.-Gắn bó với gia đình
- 6.-Nghe nhạc khi tắc đường

(Nguồn:Theo Kiến thức)

Trong sách Cổ Học Tinh Hoa có kể lại một câu chuyện một bà vợ đã giúp cho ông chồng thức tỉnh sửa đổi tính tình thì sẽ trở nên con người đức độ và thành đạt.

Vợ răn chồng

Án Tử làm tướng nước Tề, một hôm đi việc quan, có tên đánh xe theo hầu.

Vợ tên đánh xe dòm qua khe cửa, thấy chồng tay cầm cái dù, tay cầm dây cương, mặt vác lên trời, dương dương tự đắc.

Lúc chồng về nhà, nàng xin từ bỏ nhà ra đi. Chồng hỏi :

- Tại làm sao ?

Nàng nói :

- Án Tử người gầy thấp và bé nhỏ, nhưng làm đến tướng nước Tề, danh tiếng lừng lẫy khắp thiên hạ, thế mà thiếp xem ông ấy vẫn có ý chín chắn và khiêm nhường, như chưa bằng ai.

Chớ như chàng cao lớn đầy đà, mới chỉ làm được một tên đánh xe tầm thường và hèn hạ, thế mà thiếp xem chàng đã ra dáng lấy làm vinh hạnh, tưởng không ai bằng. Thiếp xin bỏ chàng, thiếp đi.

Từ hôm ấy, tên đánh xe bỏ được cái bộ vênh váo, chừa được cái tính nông nổi. Án Tử thấy thế, lấy làm lạ, bèn hỏi. Tên đánh xe bèn đem việc nhà mà kể lại. Án Tử bèn cất cho làm đại phu.

(Nguồn : Án Tử Xuân Thu)

Mời quý anh chị uống một ngụm trà thiên cho mát lòng trong mùa Hè nắng cháy này, nhất là sau khi xem World Cup 2014 sôi động lúc này qua link dưới đây. Smile!

Youtube Trà Thiên

<https://www.youtube.com/watch?v=IActYyB5xlc>

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Hình ảnh và tài liệu sưu tầm trên internet, qua email bạn gửi- MCTN233-ORTB 644-71014)

ĐÊM NAY EM KHIÊU VŨ

(Cảm xúc vì một hình ảnh trong phim truyện)

Anh,
Em không vì anh mà buồn đâu nhé,
Chẳng vì thất tình mà em quy ngã,
Đêm nay em khiêu vũ,
Đời còn có những cuộc vui,
Điệu Chachacha đang gọi mời,
Chachacha đam mê và phóng khoáng,
Em vừa nhảy vừa mỉm cười thanh thản.

Anh,
Em không vì anh mà khóc đâu nhé,
Anh đâu có uy lực đến thế,
Dù nước mắt em dễ dàng rơi,
Cho bất cứ những câu chuyện đời.
Em không phí công đuổi theo một áng mây trôi,
Tình em không bấn đở.
Đêm nay em khiêu vũ,
Em nhảy nhót,
Khi cúi người xuống,
Khi bật người lên,
Hát tung mái tóc rối,
Xếp bằng hai đầu gối,
Điệu Samba vui tươi,
Theo điệu nhảy lòng em tung bưng mở hội,

Anh,
Em không vì anh mà hận đời đâu nhé,
Lòng em sẽ mở,
Tình đời rộng biết bao,
Em sẽ quên mau,
Người đàn ông vô tình, lạnh nhạt,
Đêm nay em khiêu vũ,

VÒNG

1- *Ta đi mà chẳng đến đâu*
Đôi chân bước nhẹ, trong đầu trống
không
Trời không, đất cũng mênh mông
Ta đi cho trọn một vòng tử-sinh

MÂY BAY

2- *Mây bay như những tháng ngày*
Trời cao vời vợi gió lay thì thào
Cành thông chim hót điệu âm ?
Ồ không ! chim giăng VÔ TÂM KỆ THIÊN
Hót nhiên, ta chợt hiểu liền

TOẠ THIÊN

3- *Tôi ngồi đợi ánh trăng lên*
Chờ "ai đó" đến cùng thiên với tôi
Nửa khuya trăng đến bên ngồi
Trăng và tôi đã nhập đôi toạ thiên

VÔ SỰ

4- *Mỗi ngày khẩu TỊNH, ý TRONG*
Thân ngưng vọng động, tâm Không, trí
nhàn

Chẳng mơ cảnh giới Niết Bàn
An nhiên tự tại, nhẹ nhàng vân du
Bên trong VÔ SỰ BỒN SU

Kiều Mộct Hà

July 03-2014

(Viết trên chuyến bay Austin-New York)

Điệu Rumba của tình yêu và lãng mạn,
Em chuyên động người,
Đầy nữ tính và duyên dáng,
Em sẽ ước mơ một chuyện tình khác,
Một người nào đó sẽ yêu em,
Chan chứa ân tình như em đã trót yêu anh. ..

Anh,
Em không vì anh mà tuyệt vọng đâu nhé,
Dù anh là người mà em ngưỡng mộ,
Muốn trao tình tri kỷ,
Muốn gởi trọn cả trái tim,
Em đã hiểu ra trong mắt anh không có bóng
hình em,
Nên tự nguyện lùi bước,
Thà em là người bỏ cuộc,
Còn hơn là người tình thua...
Đêm nay em khiêu vũ,
Em nhảy điệu Tango,
Điệu Tango quyến rũ mơ màng và say đắm,
Từng bước ngắn,
Quay đầu nhanh,
Em sẽ vui dù không có anh.

Đêm nay em khiêu vũ,
Quay cuồng như giông tố,
Hay là lướt dịu mềm như nhung lụa,
Kiểu nhảy nào,
Em cũng nhảy đẹp và nhiệt tình,
Giữa cuộc vui này,
Giữa đám đông này,
Giữa nhân gian này,
Chẳng lẽ em không quên được một người ?!

Nguyễn Thị Thanh Dương
(April, 16, 2014)

CHÀO NEW YORK

*Phố đón ta, trời đổ lệ rơi
Ta chào New York, ngậm cầm lời
Vẫn còn hình ảnh ngày hôm đó (*)
Từng mảnh thân người ... rơi tả tơi*

*Phố đó chào ta, tối đậm đà
Có hoa hồng thắm, có người ca (**)
Ta chào New York, trao giọt nắng
Là chút quà Dallas của ta*

*Phố đó mời ta- trưa Pizza
Góc đường số một(***) sắp hàng ba
Ta cho New York hơn trăm phút
Ăn món ăn xa lạ với ta
Phố đó mừng ta, pháo rộ trời
Mọi người vui và ta cùng vui
Nhưng sao cứ nhớ về quê cũ
Đất nước tôi... lòng mãi ngậm ngùi*

*Phố gọi ta, tiếng sóng biển xanh
Ta nghe bằng vô thức âm thanh
Sóng rì rào... Mẹ đang than khóc
New York hiểu không? Lệ rớt nhanh*

*Phố cho ta ngắm biết bao tranh
Của những thiên tài lừng lẫy danh
Tuyệt tác ta nhìn lòng ái mộ...
Cách gì... đành tĩnh lặng vô thanh*

*Phố tiễn ta từ China Town
Tượng Liberty giấu nghẹn ngào
Thôi, rời New York, chào lưu luyến
I Love NY chữ đậm màu*

Kiều Mộng Hà

(July 08-2014)

(*) Sept 11- 2001

(**) Nhạc sống ở Time Sq.

(***) Đường số 1 Front ST
Pizza lâu đời và ngon nhất NY

Bài Tình Thơ Tháng Bảy

Tháng Bảy quê người hoa đăng lễ hội
Mừng đón Ngày Độc Lập với Tự Do
Pháo nổ trên cao, thiên hạ chuyện trò
Khắp chốn muôn nơi, mọi người ca hát

Tháng Bảy quê mình nắng vàng bãi cát
Cái nóng nung người đỏ lửa Trị Thiên
Đại Lộ Kinh Hoàng thuở nọ hiện tiền
Bao già trẻ gánh gồng đi lánh nạn

Tháng Bảy nơi đây nắng hồng buổi sáng
Hoa nở đầy vườn muôn sắc khoe xinh
Khắp chốn muôn nơi, đờn trống xập xình
Mừng ngày Độc Lập hơn hai trăm năm lập nước

Tháng Bảy chốn xưa, kẻ sau người trước
Lẳng lẳng ra đi bỏ cửa bỏ nhà
Bỏ lại quê hương, cha yếu mẹ già
Tìm bến Tự Do ở nơi xa chốn lạ

Một kiếp thuyền nhân lênh đênh nơi biển cả
Sóng nước bập bênh trôi nổi chiếc thuyền con
Quyết chí ra đi với hy vọng sống còn
Cho con trẻ được sống đời hạnh phúc

Rồi thoáng đó, bóng thiếu quang bay vút
Và bây giờ đã mấy chục năm qua
Đã bao lần Tháng Bảy lại trôi qua
Đã bao lúc ngắm pháo bông rực rỡ

Và tự hỏi: Biết có ai trần trở
Nhớ tích xưa Chức Nữ với Ngưu Lang
Tháng Bảy mưa Ngâu, cầu Ô Thước nhịp nhàng
Đưa ta về trùng phùng người thân cũ

Những đứa trẻ lớn lên nhớ gì về quê cũ
Những người già nằm xuống hồn phách ở nơi đâu
Nhìn người vui sao ta lại ưu sầu
Ta viết xuống Bài Tình Thơ Tháng Bảy

Sương Lam

Thực hiện khung thơ:
Linh Thủy.

Buồn Vui Tháng Bảy Xứ Người

Bây giờ là tháng Bảy. Tháng Bảy nơi xứ Mỹ tung bừng náo nhiệt vì có Ngày Lễ Mừng Độc Lập hơn 200 năm dựng nước.

Xin được tóm tắt lịch sử Ngày Độc Lập Hoa Kỳ để mở mang thêm kiến thức về ngày lễ quan trọng này vì dù sao đi nữa chúng ta cũng là người dân nơi xứ Mỹ, quê hương thứ hai của chúng ta.

Ngày Độc lập Hoa Kỳ

Tại [Hoa Kỳ](#), Ngày Độc Lập, còn gọi là 4 tháng 7 (*the 4th of July*), là một ngày lễ liên bang để kỷ niệm [Tuyên ngôn Độc lập](#) được ký năm [1776](#).

Ngày lễ này thường được đi kèm với những cuộc diễu hành, liên hoan ngoài trời, và nhiều buổi lễ công cộng. Từ năm [1777](#), [pháo bông](#) đã được đốt để đón mừng ngày lễ.

Lịch sử

Tuy ngày [4 tháng 7](#) đã được kỷ niệm từ lâu, nhiều người cho rằng ngày này không chính xác. Trong cuộc [Chiến tranh Cách mạng](#), những người thuộc địa ở vùng Tân Anh (*New England*) đã đấu với [Anh](#) từ tháng 4 năm [1775](#). Kiến nghị đầu tiên trong [Quốc hội Lục địa](#) để giành độc lập được đưa ra trong ngày [8 tháng 6](#). Sau khi có nhiều bàn cãi, Hội nghị đã bí mật bầu (12-0) đòi độc lập từ [Đế quốc Anh](#) trong ngày [2 tháng 7](#). Hội nghị sau đó sửa đổi văn bản tuyên ngôn cho đến sau 11 giờ ngày 4 tháng 7, khi 12 thuộc địa bầu chấp nhận và đưa ra một phiên bản chưa ký cho các nhà in. ([New York](#) không bầu trong cả hai cuộc). [Philadelphia](#) đón mừng Tuyên ngôn bằng cách đọc nó với công chúng và đốt lửa mừng trong ngày [8 tháng 7](#). Mãi đến ngày [2 tháng 8](#) thì một phiên bản sạch mới được các thành viên trong hội nghị ký, nhưng vẫn giữ bí mật để họ khỏi bị quân Anh đánh trả đũa.

[John Adams](#), được [Thomas Jefferson](#) cho là một trong những người quan trọng nhất trong phía đòi độc lập, viết thư cho vợ Abigail trong ngày [3 tháng 7](#) rằng ông tin rằng ngày [2 tháng 7](#) sẽ được kỷ niệm làm ngày độc lập trong các thế hệ tới. Ông đã sai hai ngày. Tuy biểu quyết trong ngày 2 tháng 7 là việc quyết định, ngày 4 tháng 7 là ngày được viết trong bản tuyên ngôn. Văn bản của Jefferson, sau khi được Hội nghị hiệu đính, được chấp nhận trong ngày 4. Đó cũng là ngày đầu tiên dân chúng Philadelphia nghe được tin về việc đòi độc lập chính thức này.

Phong tục

Ngày Độc lập được chào đón với những biểu hiện yêu nước. Nhiều nhà chính trị thường đọc diễn văn ca ngợi các di sản và người dân của Hoa Kỳ. Các gia đình thường làm cuộc liên hoan ngoài trời, thường tụ họp với những người bà con ở xa, vì được nghỉ nhiều ngày cuối tuần hơn. Các cuộc diễu hành được diễn ra sáng ngày 4, vào buổi tối thường có pháo bông ngoạn mục.

Trong dịp lễ thì nhiều gia đình treo cờ Hoa Kỳ ở trước nhà để mừng

Trong một số tiểu bang, dân thường được phép mua pháo bông nhỏ hơn để đốt. Vì lý do an toàn, một số tiểu bang cấm điều này hay hạn chế cỡ của pháo bông.

(Nguồn: Trích trong vi.wikipedia.org)

Những năm mới đến xứ Mỹ, người viết cũng nôn nao sửa soạn mền chiếu, thức ăn thức uống để sang Vancouver, WA xem đốt pháo bông và cùng chung vui với cư dân sở tại. Thật là náo nhiệt, thật là vui vẻ. Những năm sau này, người viết ở nhà xem đốt pháo bông trên Tivi cho “tiện việc sổ sách” để khỏi mệt tằm thân “không còn trẻ nữa” của mình.

Nhìn những chùm pháo bông sáng đẹp trên bầu trời, nhìn những em bé nhảy múa ca hát vô tư, nhìn những nụ cười ánh mắt của người dân Mỹ đón mừng lễ hội một cách thoải mái, tự do trên màn ảnh, tôi thấy đất nước Mỹ này quả thật an bình, hạnh phúc. Tự nhiên trái tim của một người sống hơn 30 năm nơi xứ người bùng dậy lên tình cảm vui buồn lẫn lộn.

*“Tháng Bảy nơi đây nắng hồng buổi sáng
Hoa nở đầy vườn muôn sắc khoe xinh
Khắp chốn muôn nơi, đờn trống xập xình
Mừng ngày Độc Lập hơn hai trăm năm lập nước*

*Tháng Bảy chốn xưa, kẻ sau người trước
Lặng lạng ra đi bỏ cửa bỏ nhà
Bỏ lại quê hương, cha yếu mẹ già
Tìm bến Tự Do ở nơi xa chốn lạ*

*Một kiếp thuyền nhân lênh đênh nơi biển cả
Sóng nước bập bênh trôi nổi chiếc thuyền con
Quyết chí ra đi với hy vọng sống còn
Cho con trẻ được sống đời hạnh phúc”*

(Trích trong Bài Tình Thơ Tháng Bảy- Thơ Sương Lam)

Và chúng tôi đã đến được bến bờ Tự Do và định cư ở Portland đã hơn ba chục năm qua. Chúng tôi đã bắt đầu xây dựng lại cuộc sống mới từ con số không với hai bàn tay trắng vì khi vượt biển ra khơi trên chiếc thuyền con bé nhỏ, chúng tôi chẳng mang theo gì ngoài hình hài ốm yếu và ý chí sống còn vì hai chữ Tự Do.

*“Tôi đã đến xứ người đầy ơn phước
Của Phật Trời, của ân đức Mẹ Cha
Đã đến nơi đây tôi mới hiểu được là
Hai chữ Tự Do đong đầy nước mắt*

*Mấy chục năm rồi tôi đây góp mặt
Cùng góp vui hoặc lặng lẽ chia buồn
Với người dân nơi xứ lạ tha hương
Trái tim nhỏ tôi chia đều hai nữa*

Một nửa mảnh tôi thành tâm nguyện hứa
Vẫn dành cho nơi cố quốc thân yêu
Một nửa kia, tôi xin nguyện một điều:
Đền ân nghĩa người dân nơi xứ lạ”
(*Thơ Sương Lam*)

Chúng ta có thể học được nhiều bài học rất hay qua những câu chuyện kể được trong sách vở hay được sưu tầm trên internet.

Mời bạn cùng đọc với người viết mẫu chuyện dưới đây để tìm hiểu ta sẽ học được gì qua mẫu chuyện này

Con Chim Trong Bàn Tay

Người Ba Tư có kể câu chuyện ngụ ngôn như sau:

Ngày xưa, tại quảng trường của một thành phố nọ, có một nhà hiền triết xuất hiện và tuyên bố giải đáp được tất cả mọi thắc mắc của bất cứ ai đến vấn kế.

Một hôm, giữa đám người đang say mê lắng nghe nhà hiền triết, có một mục tử từ trên núi cao đến. Nghe tiếng đồn về sự thông thái và khôn ngoan của nhà hiền triết, anh muốn chứng kiến tận mắt, nghe tận tai và nhất là để hạ nhục nhà hiền triết giữa đám đông.

Anh tiến đến gần nhà hiền triết, trong tay bóp chặt một con chim nhỏ. Anh đặt câu hỏi như sau: "Thưa ngài, trong tay tôi có cầm một con chim. Ngài là bậc thông thái biết được mọi sự. Xin ngài nói cho tôi biết con chim tôi đang cầm trong tay sống hay chết?"

Nhà hiền triết biết đây là một cái bẫy mà người mục tử tinh ranh đang giăng ra.

Nếu ông bảo rằng con chim đang còn sống, thì tức khắc người mục tử sẽ bóp cho nó chết trước khi mở bàn tay ra. Còn nếu ông bảo rằng con chim đã chết thì lập tức con người khôn manh ấy sẽ mở bàn tay ra và con chim sẽ bay đi.

Sau một hồi thỉnh lặng, trước sự chờ đợi hồi hộp của đám đông, nhà hiền triết mới trả lời như sau: "Con chim mà người đang cầm trong tay ấy sống hay chết là tùy ở người. Nếu người muốn cho nó sống thì nó sống, nếu người muốn cho nó chết thì nó chết".

(Nguồn: Phật Học Tịnh Quang Canada)

Theo thiên ý, chúng ta là người quyết định cuộc đời của chúng ta. Hạnh phúc hay đau khổ, đa phần là do ta quyết định nhiều hơn là do sự giúp đỡ của người khác, mặc dầu đôi lúc rất cần. Nếu ta muốn sống hạnh phúc, sung sướng thì ta phải cố gắng học tập, khắc phục mọi trở ngại, mọi nghịch cảnh, mọi cám dỗ, sống thương yêu và cư xử tốt với mọi người, làm chuyện thiện lành, tự tạo cho mình những nghiệp duyên tốt đẹp thì chúng ta sẽ được thành công, sẽ sống hạnh phúc, an lành. Bằng ngược lại, thì chúng ta sẽ cảm thấy bất an, đau khổ. Người viết cũng thường hay tự bảo mình: “Do the best I can” trong bất cứ việc gì, phần còn lại thành hay bại xin tùy thuộc vào “Ý Trời”? Còn bạn thì sao?

Happy July 4th

Mời bạn thưởng thức youtube về Ngày Lễ Độc Lập tại hoa Kỳ dưới đây:

Happy Fourth of July / Fireworks 2012

<https://www.youtube.com/watch?v=HFbh26NdyE0>

Disney's Celebrate America! - A Fourth of July Concert in the Sky Fireworks 2013 July 1st
Disney

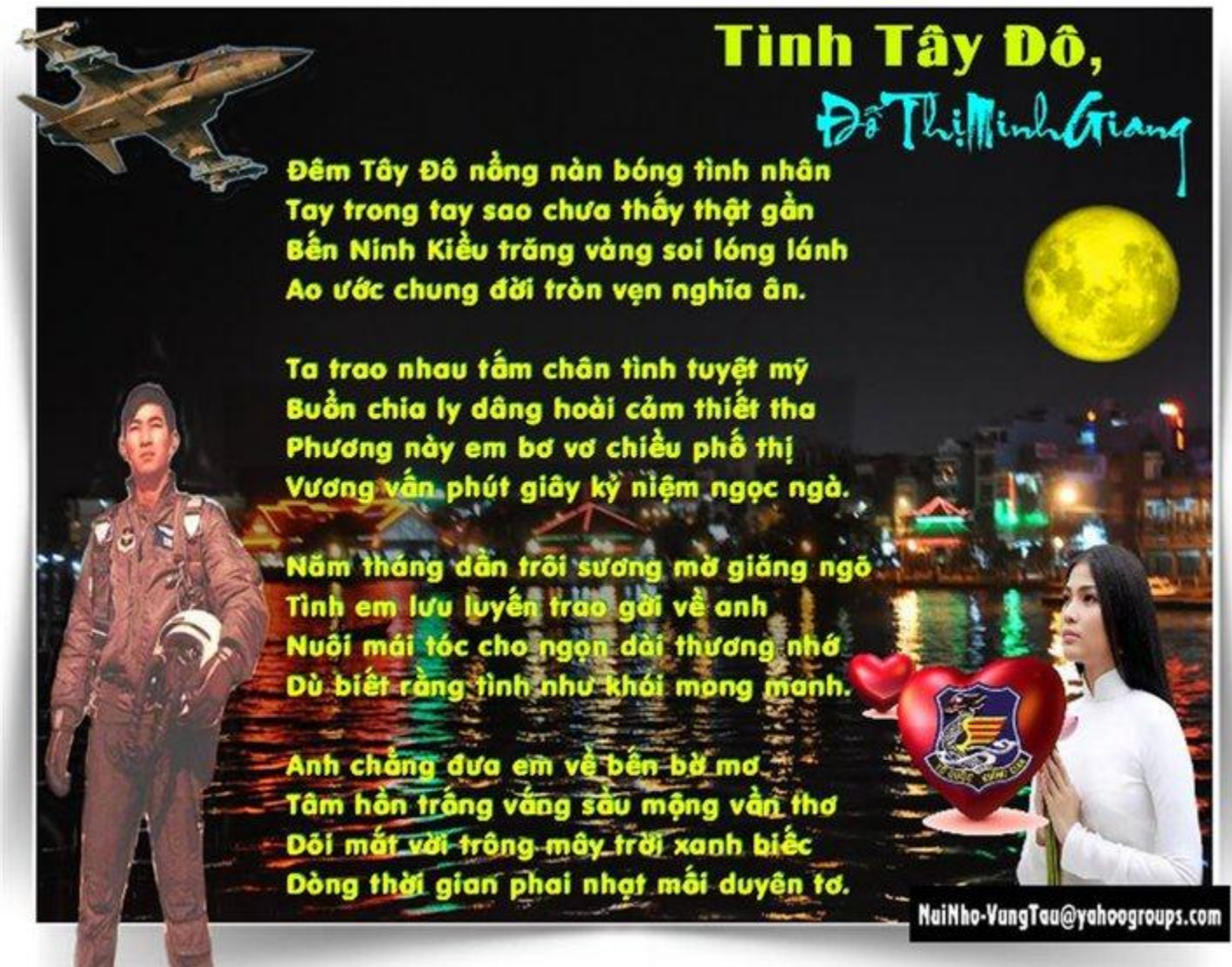
<https://www.youtube.com/watch?v=bUJqcu4tWw4>

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khoẻ và mọi sự an lành đến với các bạn nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Hình ảnh và tài liệu sưu tầm trên internet, qua email bạn gửi- MCTN232-ORTB633-7314)

Tinh Tây Đô,
Đô Thị Minh Giang

Đêm Tây Đô nồng nàn bóng tình nhân
Tay trong tay sao chưa thấy thật gần
Bến Ninh Kiều trăng vàng soi lóng lánh
Ao ước chung đời tròn vẹn nghĩa ân.

Ta trao nhau tâm chân tình tuyệt mỹ
Buồn chia ly dâng hoài cảm thiết tha
Phương này em bơ vơ chiều phố thị
Vương vẫn phút giây kỷ niệm ngọc ngà.

Năm tháng dần trôi sương mờ giăng ngõ
Tình em lưu luyến trao gửi về anh
Nuôi mái tóc cho ngọn dài thương nhớ
Dù biết rằng tình như khói mong manh.

Anh chẳng đưa em về bên bờ mơ
Tâm hồn trắng vắng sầu mộng vẫn thơ
Đôi mắt với trông mây trời xanh biếc
Dòng thời gian phai nhạt mỗi duyên tơ.

HaiNho-VangTau@yahoo.com

NHỚ NGƯỜI THƯƠNG BINH

Các anh đã tới nhìn, những bức hình đau
thương?

Của bạn bè, đồng đội, đang sống ở quê
huong?

Những người đem máu xương, đem một
phần thân thể,

Gởi lại chốn chiến trường, cho Việt Nam
quê Mẹ?

Đề đòi lấy tự do, các chiến sỹ ra đi,

Vùi thân ngoài chiến địa, giữa lúc tuổi
xuân thì,

Bao thương binh còn lại, sống chẳng có
ngày mai,

Áo rách, cơm không đủ, làm sao mà sinh
nhai?

Kẻ mất chân, mất tay, người mất hàm, mất
mắt,

Bị bỏ giữa chợ đời, hạt cơm chan nước mắt,
Bao thương binh lê lét, bên góc chợ, bên
đò,

Nắng mưa và sương gió, chẳng ngày nào
được no.

Anh ở đây tự do, có cơm áo, có nhà,

Không lặn lội sương gió, không có nhiều
phiền lo,

Còn nhớ nghĩa đồng đội? còn nhớ tình chi
binh?

Dù đóng góp chút đỉnh, nhưng nặng biết
bao tình.

Giúp bạn đang điêu linh, bớt đói và bớt
lạnh,

Đều nhờ ở các anh, nhờ những tấm lòng

LÁ THƯ NGƯỜI CHIẾN SỸ THA HƯƠNG

*Thưa các Anh, chúng tôi là Chiến sỹ,
Đã cùng Anh ,*

Một thời là Huynh Đệ Chi Binh

Cùng chung vai, sát cánh giữ hoà bình,

Cho non nước Việt Nam,

quê hương mình yêu dấu.

Anh cùng tôi đổ cho bao nhiêu xương máu,

Ngang dọc quân hành, Bến Hải, Cà Mau.

Chiến tuyến gian nguy, địa đầu lửa khói

Gối súng đêm rừng, vượt suối, trèo non.

Mũ đỏ, mũ Nâu, Mũ Đen, đủ cả.

Thủy, Lục, Không quân, Thiết giáp, Pháo binh

Quân Khuyển, Truyền tin, Chiến tranh tâm lý,

Oai dũng, hiên ngang, gan dạ, anh hùng.

Dưới đạn bom thù,

Vùng hỏa tuyến xông pha.

Mong non nước tháng ngày hoa an lạc.

Cho nhà nhà ấm no, trẻ già ca hát.

Cho cây trái xanh nương, lúa chín vàng đồng.

Rồi một ngày 75, tôi, Anh cùng súng sốt,

Lệnh bỏ súng tan hàng,

Ta mất nước từ đây.

Chúng tôi, sĩ quan, sống kiếp tù đầy,

Anh ở lại cũng tháng ngày gian khổ.

5 năm, mười năm, mười lăm năm,

Cùm gông, đói lạnh ,

Nơi thâm sơn heo hút chẳng hèn về.

Bao anh em bỏ xác chốn sơn khê.

Cả nửa VN, nã nê xơ xác.

Anh và tôi đã cùng rơi nước mắt,

Thương huynh đệ chi binh, tan tác bốn

phương trời.

Chúng tôi nay, thân lưu lạc xứ người,

May mắn được tự do, có người giúp đỡ.

Có áo, có cơm, có nhà, có cửa,

Nhớ các Anh, lòng dạ cứ nghẹn ngào.

lành,
Lá lành đùm lá rách, cũng là yêu đất nước,
Cũng là nghĩa đồng bào,
Chúa, Phật ngự trên cao, sẽ ban anh Phước
Thọ.

Phx.HH

Nỗi Niềm

Ở đây thì nhớ quê nhà
Về quê lại nhớ người xa muôn trùng
Ai làm sóng gió biển Đông?
Giang sơn nghiêng ngả, lòng lòng nát tan
Nước non ngàn dặm quan san
Vì đâu chia ghé, xẻ đàn đau thương?
Thân tàn gửi chốn viễn phương
Ngậm ngùi, thương quá Quê Hương của
mình.

PHX.HOÀI HƯƠNG

TÌNH XA

Tình xa biển rộng sông dài,
Buồn trông hoa nhạt trăng phai lạnh
lùng,
Bóng chim tăm cá mịt mù,
Thuyền trôi xa tấp tận cùng biển khơi.
Gió trắng hiu hắt rã rời,
Lá hoa ử rử, sương rơi giọt sầu.
Trông vời cố quốc lòng đau.
Tình xa, xa mãi, bạc đầu hắt hiu.

PHX.HOÀI HƯƠNG

*Thương các Anh vô cùng, thương biết là bao,
Nhưng huynh đệ thuở nào cùng chinh chiến.
Thương các Anh đang dầm sương dãi nắng,
39 năm dài, cay đắng lắm than.*

*39 năm dài cuộc sống bấp bênh,
Lê lét chợ đời,*

Thân tàn ma dại.

*Chúng tôi nơi này xót thương Anh ở lại,
Xin gửi chút ân tình chia sẻ nghĩa đệ huynh.*

Một chút áo cơm xin gửi tặng các Anh,

Của ít lòng nhiều, lá lành đùm lá rách.

Mong 1 ngày, quê hương thôi nước mắt,

Huynh đệ đoàn viên, bát ngát tình người.

Nắm chặt tay nhau, vui giữa lệ trào.

Hàn huyên mãi, kỷ niệm xưa, thời Oanh Liệt.

Phx.HH